

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 10, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4549](#) 14-07-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:4578](#) 14-07-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1825](#) 07-07-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1836](#) 07-07-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1511](#) 12-03-2026

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8508](#) 10-07-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:7094](#) 08-07-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:19043](#) 08-07-2026

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:7435](#) 03-07-2026

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8922](#) 02-07-2026

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:2653](#) 02-07-2026

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:5900](#) 01-07-2026

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:5844](#) 01-07-2026

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:7883](#) 30-06-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:17733](#) 30-06-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:7236](#) 25-06-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:4244](#) 25-06-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:6050](#) 25-06-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:6429](#) 24-06-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:6917](#) 24-06-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:6466](#) 23-06-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3803](#) 23-06-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3766](#) 22-06-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3767](#) 22-06-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:5165](#) 19-06-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:7283](#) 12-06-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:5324](#) 10-06-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:4032](#) 05-06-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:5281](#) 03-06-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:5540](#) 27-05-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:5279](#) 13-05-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:8065](#) 02-04-2026

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:171](#) 27-05-2026

RECHTSPRAAK

In het kader van de berekening van een legitieme portie bepaalt de rechtbank schattenderwijs de waarde van een woning die deels van erfgenaam is en deels tot nalatenschap behoort.

In haar testament heeft de in 2023 overleden moeder/erflaatster haar zoon tot enig erfgenaam benoemd en haar dochter onterfd. Moeder en zoon waren tezamen eigenaar van een woning en de daaraan verbonden hypotheek is 'op beider naam'. De dochter heeft aanspraak gemaakt op haar legitieme portie, haar broer verzocht de stukken over te leggen die nodig zijn voor de berekening daarvan en conservatoir beslag gelegd ten laste van broer op de onverdeelde helft van de woning. Thans vordert de zus de vaststelling voor haar legitieme portie. De rechtbank geeft aan dat voor het bepalen van de legitimaire massa (en de hoogte daarvan) moet worden bepaald welke goederen tot de nalatenschap behoren (omvangspeildatum), welke waarde deze hadden ten tijde van overlijden van erflaatster (waardepeildatum), welke giften zijn gedaan, en wat de schulden van de nalatenschap zijn. Interessant is de wijze waarop de waarde van de woning wordt vastgesteld. De zus stelt dat de aankoopwaarde van de woning door moeder en broer, zijnde € 350.000, als uitgangspunt moet worden genomen. Moeder heeft 1,5 jaar in het huis gewoond voordat ze overleed. Door tijdsverloop is de waarde van de woning gestegen. Volgens de rechtbank laat de zus echter na te onderbouwen hoeveel die waardevermeerdering zou zijn. Wel is namens haar een taxatierapport overgelegd, gedateerd op 12 december 2025. Hiermee is echter nog niet duidelijk wat de waarde van de woning was op het moment dat moeder is overleden. Om die reden kan aan dit taxatierapport niet de waarde worden toegekend die zus (mogelijk) voor ogen staat. Aan de zijde van broer is niets gesteld ten aanzien van de waarde van de woning, behalve dat hij de woning na aankoop voor een bedrag van € 128.000 zou hebben verbouwd. Welke consequentie dit mogelijk zou hebben voor de waarde van de woning, heeft hij niet naar voren gebracht. Nu geen van partijen onderbouwd heeft gesteld wat de waarde was van de woning op het moment dat moeder overleed, zal de rechtbank die waarde zelf schattenderwijs vast stellen. Daarbij neemt de rechtbank als uitgangspunt dat de waarde van de woning op overlijdensdatum moet liggen tussen de aankoopwaarde en de getaxeerde waarde op 20 november 2025. De broer is (reeds eerder, in het incident) veroordeeld tot het verstrekken van bescheiden, op straffe van een dwangsom. Die dwangsommen zijn verbeurd en zus is ook tot incasseren overgegaan. Vast

staat dat broer niet direct overgegaan is tot het overleggen van de bescheiden die waren gevraagd door zus en dat dit ook na het vonnis in incident nog een aantal maanden heeft geduurd. De rechtbank kan dan de stelling van de broer dat er bescheiden in oktober 2024 over zouden zijn gelegd (en zo ja, welke), niet verifiëren. Wel kan de rechtbank vaststellen dat broer pas op juni 2026 de bankafschriften over heeft gelegd. Naar zijn eigen zeggen kon hij pas op 27 mei 2025 bij de notaris terecht voor een verklaring van erfrecht en die was nodig omdat de Rabobank anders geen inzage in de rekening wilde geven. Dat zus niettemin dwangsommen heeft geïncasseerd is volgens broer misbruik van recht. De rechtbank volgt hem hier niet in. Broer was immers al eerder verzocht (januari 2024), om inzage te geven in alle bescheiden die relevant waren voor de vaststelling van de legitimaire massa. Weliswaar is broer bij vonnis in incident pas veroordeeld tot het overleggen van die afschriften, maar na het vonnis heeft het ook nog zo'n drie maanden geduurd voordat broer een verklaring van erfrecht heeft verkregen. Niet blijkt dat broer met voortvarendheid een afspraak bij de notaris heeft gemaakt, zodat het gegeven dat de notaris pas in mei 2025 tijd zou hebben gehad voor het opmaken van een verklaring van erfrecht, voor rekening en risico komt van broer. Nu niet blijkt dat door een omstandigheid buiten toedoen van broer er pas na 27 mei 2025 een verklaring voor erfrecht kon worden verkregen, heeft zus terecht de dwangsommen verbeurd en is er geen sprake van misbruik van recht. Nadat de rechtbank de overige bestanddelen van de legitimaire massa heeft vastgesteld, bepaalt de rechtbank de omvang van de legitieme portie.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:5540

Zaaknummer: C/03/335483 / HA ZA 24-474

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ook hof wijst nietigverklaring af van het door vader kort voor overlijden aangegane geregistreerd partnerschap.

Appel in de zaak onder ERF 2025-0283 waarin appellanten/de zonen van vader verzochten het tussen vader en verweerster gesloten geregistreerde partnerschap nietig te verklaren omdat vader – kort gezegd – ten tijde van het sluiten van het partnerschap niet in staat was zijn wil te bepalen en de gevolgen van zijn keuzes te overzien. De rechtbank wijst de verzoeken af omdat uit de overgelegde verklaring van de specialist ouderengeneeskunde niet blijkt dat vader ten tijde van het aangaan van het geregistreerd partnerschap een delier had én dat hij hierdoor niet meer in staat was zijn wil te bepalen. Dit blijkt evenmin uit de door verzoekers overgelegde foto. Verder is onvoldoende gebleken dat de verklaring van de betrokken ambtenaar van de burgerlijke stand niet betrouwbaar zou zijn. Tot slot betreft de rechtbank bij haar beoordeling het proportionaliteitsvereiste. De beslissing van vader om een geregistreerd partnerschap aan te gaan met verweerster was geen impulsieve beslissing maar een bestendiging van een reeds jarenlange door vader geuite wens om verweerster verzorgd achter te laten. Ook het hof is van oordeel dat de verzoeken van appellanten moeten worden afgewezen en laat de bestreden beschikking daarom in stand. Naar het oordeel van het hof hebben appellanten hun stelling dat op het moment van het aangaan van het geregistreerd partnerschap bij de vader sprake was van een delier, onvoldoende met stukken onderbouwd. Zo blijkt uit het verslag van het ziekenhuis niet dat daarvan sprake was. Daarmee is niet komen vast te staan dat de vader op het moment van het aangaan van het geregistreerd partnerschap niet in staat was zijn wil te bepalen of de betekenis van zijn verklaring te begrijpen. Het hof passeert het bewijsaanbod van appellanten om getuigen te horen. Het aanbod om getuigen te horen is te algemeen om te kunnen worden gehonoreerd. De genoemde getuigen hebben zich al schriftelijk uitgelaten en appellanten hebben onvoldoende concreet duidelijk gemaakt wat deze getuigen meer of anders zouden kunnen verklaren dan zij al hebben verklaard. In zoverre is het bewijsaanbod onvoldoende gespecificeerd. Appellanten worden hoofdelijk veroordeeld in de kosten aan de kant van geïntimeerde van dit hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1511

Zaaknummer: 200.356.330

Rechters: S. Kuijpers, K.A.M. van Os-ten Have en L.D.M. Rubens-Snijders

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel er geen reden is eraan te twijfelen dat verzoeker goed in staat is zelf op een verstandige manier met het geld om te gaan, heft de rechtbank het bewind niet op.

Erflaatster heeft in haar testament o.m. aan haar twee neven tezamen, onder wie verzoeker, een legaat van € 40.000 toegekend en daarover een bewind ingesteld. Het in het testament vermelde doel van het legaat is de gelegenheid te geven een studie te beginnen en te voorzien in de betaling van een deel van hun studiekosten. Verzoeker verzoekt opheffing van het bewind omdat hij inmiddels meerderjarig is, zelfstandig woont en een universitaire studie volgt, en er geen reëel risico is dat hij het geld aan andere doelen dan aan zijn studie zal besteden. Verzoeker is goed in staat om zelfstandig en op verantwoorde wijze over het gelegateerde bedrag te beschikken. Er is nu hij meerderjarig is geen behoefte meer aan begeleiding of bescherming, aldus verzoeker. Hij wil vrij over het gelegateerde bedrag kunnen beschikken, geeft aan dat verweerders hebben nagelaten inzage te verschaffen en rekening en verantwoording af te leggen en dat de relatie met zijn vader wordt belast door het ingestelde bewind. Hoewel er geen reden is eraan te twijfelen dat verzoeker goed in staat is zelf op een verstandige manier met het geld om te gaan, heft de rechtbank het bewind niet op omdat hier de wens van erflaatster tegenover staat. In het testament staat duidelijk de wens van erflaatster beschreven, te weten dat het legaat wordt aangewend voor studiedoeleinden. Zij had kunnen bepalen dat in bepaalde omstandigheden het volledige bedrag uitgekeerd zou moeten worden of dat dan (bijvoorbeeld bij het bereiken van de meerderjarigheid) het bewind zou eindigen, maar dat heeft zij niet gedaan. Bovendien heeft zij niet bepaald dat beide broers/neven uiteindelijk ieder de helft van het legaat van 40.000 moeten krijgen, maar de verdeling van het geld overgelaten aan de bewindvoerders. Daaruit blijkt dat zij de besteding van het geld aan het door haar gekozen doel belangrijker vond dan de gelijke verdeling van het geld tussen de beide neven. De wil van erflaatster maakt het dus scherp gesteld mogelijk dat de ene neef het volledige bedrag ontvangt, omdat hij een studie begint en studiekosten maakt, terwijl de andere, die nooit studiekosten maakt, niets krijgt. Zo bezien strekt het bewind er dan mede toe dat onenigheid tussen hen over de verdeling van het legaat wordt voorkomen, omdat niet zijzelf, maar de bewindvoerders over de verdeling beslissen. Al met al moet hier de duidelijke wil van erflaatster prevaleren boven de invoelbare wens van verzoeker.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 22-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3767

Zaaknummer: C/08/346399 / HA RK 26-41

Rechters: U. van Houten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De ten tijde van het maken van het testament ongehuwde partner die nadien met erflater is gehuwd, is niet diens enig erfgenaam.

In 2000 heeft erflater in zijn testament o.m. het vruchtgebruik van zijn nalatenschap gelegateerd aan zijn partner X. Tot erfgenamen benoemt hij zijn ouders en voorts uitsluitend de bloedverwanten van moederszijde, dus diegenen die zijn erfgenamen volgens de wet zouden zijn (met uitzondering van de bloedverwanten van zijn vader), indien hij ongehuwd zou zijn overleden, tezamen en voor gelijke delen met inachtneming van plaatsvervulling. Erflater en X zijn in 2002 gehuwd. Erflater is overleden in 2021. Zijn ouders waren vooroverleden. Y is een oom van erflater aan moederszijde. Tot de nalatenschap van erflater behoort het onderverdeelde aandeel van een woning die hij samen met X in eigendom had. X vordert o.m. een verklaring voor recht dat zij enig erfgenaam is van erflater. X stelt dat uit de zinsnede 'indien ik ongehuwd zou zijn overleden' blijkt dat erflater de erfstelling enkel heeft gemaakt voor de situatie dat hij ongehuwd zou komen te overlijden. Nu die situatie zich niet heeft voorgedaan, wordt aan de erfstelling niet toegekomen of komt daar geen betekenis aan toe, aldus X. De rechtbank volgt haar daarin niet. Als erflater bedoeld zou hebben de erfstelling alleen van toepassing te laten zijn als hij ongehuwd zou overlijden, had daarbij gepast dat er bewoordingen zouden zijn gebruikt als 'indien ik ongehuwd overlijd' en niet 'indien ik ongehuwd zou zijn overleden'. Bij het overlijden kan immers worden vastgesteld of erflater gehuwd was, dus is het onlogisch om dat in de door X voorgestane uitleg in een erfstelling in het midden te laten. Daarbij komt dat in de erfstelling niet apart aandacht wordt gegeven aan de situatie waarin erflater gehuwd was bij overlijden. Dat zou voor de hand hebben gelegen als bedoeld was de echtgenote tot erfgenaam te benoemen in plaats van (of eventueel naast) de expliciet genoemde erfgenamen. Het is, anders gezegd, niet aannemelijk dat erflater heeft gewild zijn echtgenote tot erfgenaam te benoemen zonder dat met zoveel woorden te vermelden in het testament terwijl tegelijkertijd de ouders en familie aan moederszijde wel expliciet als erfgenamen zijn genoemd. Daarbij komt dat in de erfstelling niet apart aandacht wordt gegeven aan de situatie waarin erflater gehuwd was bij overlijden. Dat zou voor de hand hebben gelegen als bedoeld was de echtgenote tot erfgenaam te benoemen in plaats van (of eventueel naast) de expliciet genoemde erfgenamen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:5324

Zaaknummer: C/03/332605 / HA ZA 24-316

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onterde legitimaris heeft in het kader van de berekening van de legitieme portie recht op inzage in huurovereenkomst en beschikking waarbij machtiging tot verhuur werd verleend.

Eiseres en gedaagde zijn de enige kinderen van erflater en erflaatster. Eiseres is door hen onterfd en de echtgenoot van gedaagde is benoemd tot executeur van de nalatenschap van erflaatster. De goederen van erflaatster zijn op enig moment onder bewind gesteld. De bewindvoerder heeft de woning van erflaatster, toen zij naar een verpleeghuis was verhuisd, met machtiging van de kantonrechter verhuurd aan de zoon van gedaagde. Eiseres heeft in mei 2025 een beroep op haar legitieme portie in de nalatenschap van erflaatster gedaan en vordert het ter beschikking stellen van diverse voor het vaststellen van haar legitieme portie noodzakelijke bescheiden. De rechtbank begrijpt dat eiseres, als legitimaris die geen erfgenaam is, afschrift van bescheiden vordert van gedaagde op grond van artikel 4:78 lid 1 BW. Op grond van artikel 4:78 lid 1 BW kan de legitimaris zowel de erfgenamen als de met het beheer der nalatenschap belaste executeurs aanspreken hem inlichtingen over de nalatenschap te verschaffen. Dit betekent dat eiseres ontvankelijk is in haar incidentele vordering tot het verstrekken van afschrift van bescheiden jegens de gedaagde als erfgenaam. Hoever de informatieplicht ex artikel 4:78 BW reikt, dient – zo de rechtbank – per geval te worden beoordeeld. Daarbij geldt in ieder geval dat in artikel 4:78 BW door de wetgever is gekozen voor een ruim toepassingsbereik met de bewoordingen ‘alle daartoe strekkende inlichtingen’. Het is echter geen algemeen inzagerecht maar is beperkt tot de gegevens die nodig zijn voor de berekening van de legitieme portie. De rechtbank oordeelt in dat kader o.m. dat gedaagde naast de huurovereenkomst zelf ook de verhuurmachtiging over moet leggen nu eiseres meent dat daarin slechts tijdelijke verhuur is toegestaan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:5279

Zaaknummer: C/05/461694

Rechters: M. Stempher

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In nalatenschap waar parenticide speelt, benoemt de rechtbank ter behartiging van de belangen van een minderjarige een bijzondere curator.

De minderjarige staat onder voorlopige voogdij, nadat de met het gezag belaste ouders zijn overleden en daardoor onverwijld in het gezag over de minderjarige moest worden voorzien. De minderjarige en de voogd hebben schriftelijk en telefonisch feiten en omstandigheden aangevoerd die het noodzakelijk maken dat onverwijld een bijzondere curator wordt benoemd. Het verzoek heeft een uitzonderlijke en ingrijpende achtergrond omdat sprake is van parenticide: het (vermoedelijk) opzettelijk doden van de ouders door een eigen kind. Dit feit heeft niet alleen strafrechtelijke consequenties, maar werkt ook door in de civielrechtelijke verhoudingen, in het bijzonder waar het de positie en belangen van de minderjarige betreft. In een dergelijk krachtenveld van rouw, loyaliteitsconflicten, mogelijke stigmatisering en complexe familierechtelijke en erfrechtelijke kwesties, bestaat een reëel risico dat de belangen van de minderjarige niet, niet voldoende of niet onbevangen tot hun recht komen. Uit de ter onderbouwing van het verzoek gestelde feiten, gezien in samenhang met de achtergrond van parenticide, volgt dat de minderjarige zich in een uitermate kwetsbare positie bevindt. Enerzijds is sprake van het verlies van de ouders door een gewelddadige dood, anderzijds van ingrijpende erfrechtelijke gevolgen die moeten worden geregeld. Deze combinatie maakt dat het voor de minderjarige feitelijk onmogelijk is om eigen belangen kenbaar te maken, laat staan daarover zelfstandig een standpunt in te nemen. De voorlopige voogd geeft bovendien aan dat de rechtsvragen die in dat kader kunnen spelen, de mogelijkheden van de voorlopige voogd overstijgen om zelfstandig te beoordelen wat in het belang van de minderjarige is aangewezen en welke stappen moeten worden gezet. De rechtbank stelt vast dat hiermee sprake is van een vermogensrechtelijk spanningsveld dat de objectieve en onafhankelijke behartiging van de belangen van de minderjarige door de voorlopige voogd onder druk kan zetten. Onder deze omstandigheden is sprake van een zodanig risico dat de belangen van de minderjarige onvoldoende tot hun recht komen, dat benoeming van een bijzondere curator aangewezen is voor zover het de erfrechtelijke positie van de minderjarige betreft. De bijzondere curator zal de vermogensrechtelijke belangen van de minderjarige in en buiten rechte behartigen, de voorlopige voogd daarover adviseren en

daarover aan de rechtbank rapporteren.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:2653

Zaaknummer: C/18/258592

Rechters: B.R. Tromp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter benoemt opvolgend executeur en stelt beloningsregeling vast.

In december 2025 heeft de kantonrechter belanghebbende 1 op haar eigen verzoek ontslagen als executeur van de nalatenschap van erflater. Vervolgens heeft verzoeker een zelfstandig verzoek ingesteld en de kantonrechter verzocht X tot opvolgend executeur te benoemen en een beloningsregeling vast te stellen. Hoewel een aantal belanghebbenden bezwaar heeft geuit, wordt het verzoek toegewezen. Het testament van erflater geeft de mogelijkheid om op verzoek van een belanghebbende een vervangend executeur te laten benoemen. Verzoeker is een belanghebbende, want hij is erfgenaam van erflater. Geen van de belanghebbenden is (inmiddels meer) tegen het benoemen van een executeur. Het enige bezwaar dat er is, is het bezwaar tegen het benoemen van notaris X vanwege de hoge kosten die daarmee gemoeid zullen zijn. De kantonrechter is van oordeel dat voldoende is uitgelegd dat een ervaren notaris als executeur nodig is vanwege de problematiek die speelt bij de afwikkeling van de nalatenschap en vanwege de familiedynamiek.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:7283

Zaaknummer: 11932718 VZ VERZ 25-6559

Rechters: M. Fiege

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter stelt termijn ex artikel 4:192 lid 2 BW.

De in 2025 overleden erflaatster heeft niet over haar nalatenschap beschikt. Verzoekster verzoekt om een termijn te stellen aan de erfgenamen om een keuze te maken inzake de nalatenschap van erflaatster en de proceskosten ten laste van de nalatenschap te brengen. Verzoekster geeft aan dat de erfgenamen niet hebben gereageerd op de brieven van maart en april 2026 en zij ondanks die brieven nog geen keuze hebben gemaakt of zij de nalatenschap van erflaatster verwerpen of (zuiver dan wel beneficiair) aanvaarden. Verzoekster merkt op dat de nalatenschap van erflaatster moet worden afgewikkeld en dat zij als notaris belast is met deze taak. Volgens de kantonrechter is er voldoende grond om verweerders een termijn te stellen en is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen inwilliging verzetten. De kantonrechter acht het redelijk de termijn te stellen op acht weken, en wijst erop dat indien deze termijn van acht weken is verlopen zonder dat de erfgenamen inmiddels een keuze te hebben gedaan, zij geacht worden de nalatenschap zuiver te aanvaarden (art. 4:192 lid 3 BW).

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3803

Zaaknummer: 12259672 \ EJ VERZ 26-101

Rechters: A. Smedes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gift gedaan onder oud Arubaans erfrecht moet worden ingebracht in nalatenschap.

De beide eisers en gedaagde zijn kinderen van hun overleden vader en moeder. Vader had in zijn testament een zogenoemde ouderlijke boedelverdeling opgenomen. Daarmee heeft hij zijn hele nalatenschap aan moeder achtergelaten. Moeder heeft in haar testament haar drie kinderen (partijen dus) tot erfgenamen benoemd, ieder voor 1/3e deel. Partijen zijn het erover eens dat de nalatenschap van moeder moet worden verdeeld en dat de woning moet worden verkocht. Zij zijn het echter niet eens over de financiële afwikkeling. In maart 2019 is er vanaf de bankrekening van moeder een bedrag van Afl. 213.486,82 overgemaakt naar de bankrekening van gedaagde. Hoewel moeder hiervan niet op de hoogte was, moet deze transactie volgens eisers worden aangemerkt als een 'gift' die moet worden ingebracht in de nalatenschap. Omdat gedaagde heeft laten weten dat zij niets zal terugbetalen, vorderen eisers dat de nalatenschap zodanig wordt verdeeld, dat de verkoopopbrengst van de woning aan hen wordt uitgekeerd en gedaagde de gift behoudt. Gedaagde heeft geen duidelijk verweer gevoerd, anders dan dat zij vindt dat de nalatenschap 'eerlijk' moet worden verdeeld. Ten tijde van de 'gift' gold het oude erfrecht en omdat uit niets is gebleken dat moeder heeft laten weten dat gedaagde de gift niet hoeft in te brengen, moet zij deze inbrengen in de nalatenschap. Het aandeel van gedaagde in de nalatenschap kan worden verrekend met de gift die zij al heeft ontvangen, en omdat de gift groter was dan het nalatenschapsaandeel moet zij het verschil vermeerderd met 1/3e deel van de belastingschulden, aan de boedel betalen. Gedaagde heeft laten weten dat zij er geen bezwaar tegen heeft dat de woning wordt verkocht en geleverd en dat zij daaraan zal meewerken. Om die reden ziet het Gerecht geen aanleiding om eisers tot verkoop te machtigen, zij het dat wel wordt bepaald dat het vonnis zo nodig in de plaats treedt van de benodigde medewerking van gedaagde aan de verkoop en levering van de woning.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:171

Zaaknummer: AUA202500500

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter houdt zaak aan om verwijzing door een Franse rechter op grond van artikel 6 van de Europese Erfrechtverordening mogelijk te maken.

In geschil is of de Nederlandse rechter bevoegd is om kennis te nemen van de zaak. Verweerder meent van niet en voert daartoe aan dat de laatste verblijfplaats van de erflater was gelegen in Frankrijk. Dit brengt mee dat de Franse rechter bevoegd is om van de zaak kennis te nemen. Voor zover de Nederlandse rechter bevoegd is, is dat de rechter van de rechtbank Den Haag. Volgens het verweer van verzoeker is de afwikkeling van de nalatenschap in vele opzichten verbonden aan de Nederlandse rechtssfeer, onder meer omdat verweerder een Nederlandse notaris als boedelnotaris heeft benoemd, die zich in het Nederlandse boedelregister heeft laten inschrijven. Daarbij komt dat erflater ten tijde van het opstellen en verlijden van het testament geen rekening heeft kunnen houden met de daarna ingevoerde Europese Erfrechtverordening, waar verweerder zich nu op beroept. Het beroep van verweerder op de bevoegdheid van de Franse rechter is onder deze omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Verzoeker verwacht dat partijen een forumkeuzeovereenkomst kunnen sluiten en verzoekt hierom dat de kantonrechter een mondelinge behandeling gelast. Subsidiair verwacht verzoeker dat de Franse rechter zich op verzoek van verzoeker onbevoegd zal verklaren, omdat de Nederlandse rechter beter in staat is om uitspraak te doen over onderhavige kwestie. Daarom verzoekt verzoeker subsidiair dat de kantonrechter onderhavige procedure enige tijd aanhoudt. De Europese Erfrechtverordening bepaalt in artikel 4 als hoofdregel dat de gerechten van de lidstaat waar de erflater op het tijdstip van overlijden zijn gewone verblijfplaats had, bevoegd zijn om uitspraak te doen over de erfopvolging in haar geheel. Toepassing van de hoofdregel zou meebrengen dat niet een in Nederland zetelende kantonrechter, maar een Franse rechter bevoegd is om van de hoofdzaak kennis te nemen. Tussen partijen staat immers vast dat erflater ten tijde van zijn overlijden zijn gewone verblijfplaats had in Frankrijk. Verzoeker betoogt dat in dit geval een uitzondering op voornoemde hoofdregel moet worden gemaakt. Derhalve moet de kantonrechter beoordelen of er onder de gegeven omstandigheden een uitzondering op de hoofdregel moet worden gemaakt. Anders dan verzoeker meent, komt bij deze beoordeling geen betekenis toe aan de eisen van redelijkheid en billijkheid. Evenmin

komt relevante betekenis toe aan het gegeven dat erflater bij het verlijden van het testament de invoering van de Europese Erfrechtverordening niet heeft voorzien. Dat partijen een forumkeuzeovereenkomst hebben gesloten als bedoeld in artikel 5 van de Europese Erfrechtverordening, is niet gebleken. De kantonrechter ziet geen aanleiding om hiertoe een mondelinge behandeling te houden. De kantonrechter ziet wel aanleiding om de behandeling van deze zaak enige tijd aan te houden om verwijzing door een Franse rechter op grond van artikel 6 van de Europese Erfrechtverordening mogelijk te maken. Gelet op de rechtskeuze in het testament heeft de Franse rechter op grond van voornoemd artikel de mogelijkheid om zich onbevoegd te verklaren, indien deze van oordeel is dat de Nederlandse rechter beter in staat zal zijn om uitspraak te doen over de erfopvolging. Onder de gegeven omstandigheden acht de kantonrechter het niet onmogelijk dat de Franse rechter tot dit oordeel zou kunnen komen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:7435

Zaaknummer: K/4101/1214257

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens rechtbank is ook de erfstelling ten gunste van de zoon van de ex-echtgenoot na scheiding vervallen.

Eisers zijn de broer en zus van de in 2024 overleden erflaatster. In haar testament heeft zij – samengevat – haar toenmalige echtgenoot X tot enig erfgenaam benoemd, en voor het geval hij niet erft, de zoon van X (gedaagde). Het huwelijk is in 2002 door echtscheiding geëindigd. In 2001 – tijdens de scheidingsprocedure – heeft X een verklaring getekend waarin o.m. staat dat hij ‘geen belang of betrokkenheid bij het testament van de vrouw (...) heeft of wenst te hebben. (...) Op geen enkele aansprakelijk [sic] wenst te maken op het testament van de vrouw. (...)’. Eisers vorderen een verklaring voor recht dat gedaagde en zijn nakomelingen geen aanspraak hebben op erflaatsters nalatenschap en dat deze moet worden afgewikkeld conform het wettelijk versterkerrecht. Met eisers concludeert de rechtbank dat (gedaagde) niet als erfgenaam van erflaatster moet worden aangemerkt. Niet in geschil is dat de uiterste wil ten gunste van X geen werking heeft op grond van artikel 4:52 BW. De wet bepaalt echter niets over het gevolg van een echtscheiding voor de uiterste wil ten gunste van stiefkinderen. Uit de in het testament gebruikte bewoordingen ‘zoon van mijn echtgenoot’ kan de bedoeling worden afgeleid dat de erfstelling ten gunste van gedaagde uitsluitend gold voor de situatie dat zij op het tijdstip van haar overlijden nog met de vader van gedaagde gehuwd zou zijn. Daarnaast kent de rechtbank gewicht toe aan het feit dat gedaagde in het testament niet bij naam wordt genoemd. Indien het de bedoeling van erflaatster zou zijn geweest om gedaagde na echtscheiding van zijn vader, te laten erven, had het voor de hand gelegen om hem onder zijn eigen naam op te nemen in plaats van in zijn hoedanigheid als zoon van haar echtgenoot. Nergens uit blijkt dat de woorden ‘kan’ of ‘wil’ een ruimere strekking zouden inhouden op grond waarvan zou kunnen worden afgeleid dat gedaagde moet worden aangemerkt als erfgenaam. Dat gedaagde een aantal jaren gedeeltelijk bij zijn moeder en gedeeltelijk bij zijn vader en erflaatster heeft gewoond, dat hij – eenmaal uit huis – nog ieder weekend op bezoek kwam en dat het contact ten tijde van het huwelijk van zijn vader en erflaatster goed is geweest, biedt eveneens onvoldoende aanknopingspunten voor de door gedaagde voorgestane uitleg. Deze gestelde feiten en omstandigheden hebben plaatsgevonden voorafgaand aan de echtscheiding. Ook hetgeen na de echtscheiding is gebeurd, biedt daartoe geen aanknopingspunten. Voor de beoordeling is eveneens van belang dat tussen gedaagde en

erflaatster op het moment van haar overlijden al ruim 22 jaar geen contact meer is geweest.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:6917

Zaaknummer: C/13/779158 / HA ZA 25-1733

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks slechte verhouding met de moeder van de minderjarige rechthebbende, ziet het hof geen reden om de conform de testamentaire regeling door de rechter benoemde bewindvoerder te ontslaan.

De in 2019 overleden vader heeft zijn – thans nog minderjarige – zoon tot enig erfgenaam onder ontbindende voorwaarde benoemd en zijn zussen X en Y onder daarop aansluitende opschortende voorwaarde. De vader heeft X tot executeur benoemd en hij heeft haar verzocht over de afwikkeling te overleggen met Y. Verder heeft vader verkrijging van zijn zoon onder bewind gesteld, en zijn zus Y benoemd tot testamentair en artikel 253i BW-bewindvoerder en haar de bevoegdheid gegeven een opvolger te benoemen. Voorts is bepaald dat in alle gevallen waarin de bewindvoerder komt te ontbreken en niet in de opvolging is voorzien, de rechter een bewindvoerder benoemt. Y is overleden in 2025. De kantonrechter heeft Y conform haar verzoek ontslagen als bewindvoerder en conform verzoek van Y in haar plaats X benoemd. De moeder van de zoon wil dat niet X maar niet Q wordt benoemd. Het hof constateert dat Y geen verzoek tot haar ontslag bij de kantonrechter had hoeven in te dienen, maar dat zij zich tot de notaris had kunnen wenden om een akte te laten opstellen, waarin X werd benoemd. Y was hiervan niet op de hoogte. Nadat zij hiervan door de kantonrechter op de hoogte was gesteld, heeft zij te kennen gegeven de mondelinge behandeling te willen laten vervallen en de procedure te willen stoppen. De kantonrechter heeft de verzoeken desondanks toch in behandeling genomen. Als Y eerder van haar bevoegdheid op grond van het testament had geweten en daarvan gebruik had gemaakt, zou X tot opvolgend bewindvoerder zijn benoemd, maar doordat zij (als leek) een onnodig verzoek tot ontslag aan de kantonrechter heeft gericht, is een situatie ontstaan waarin een nieuwe bewindvoerder moest worden benoemd. Bij de vraag wie als nieuwe bewindvoerder moet worden benoemd, geldt naar het oordeel van het hof op grond van het voorgaande als uitgangspunt dat dit X moet zijn, tenzij er gewichtige redenen zijn om haar niet te benoemen. Dat doet immers recht aan de inhoud van het testament. Naar het oordeel van het hof is niet gebleken dat Y tekortschiet of is geschoten in de uitoefening van haar taken als bewindvoerder. Ten tijde van de behandeling in hoger beroep was X ongeveer tien maanden de testamentair bewindvoerder. De moeder heeft geen concrete voorbeelden genoemd waaruit volgt dat X in die maanden haar taken als

bewindvoerder niet goed of niet zorgvuldig heeft uitgeoefend. Dat de moeder geen vertrouwen erin heeft dat X haar taken als bewindvoerder goed zal uitoefenen, vormt onvoldoende reden om haar niet als opvolgend bewindvoerder te benoemen. X heeft erkend dat er al jaren sprake is van een verstoorde relatie en ook de minderjarige heeft in haar gesprek met de voorzitter van het hof te kennen gegeven dat er sprake is van strijd en dat zij die situatie lastig vindt. Zij heeft er grote moeite mee dat haar moeder door X niet wordt erkend en gerespecteerd als de belangrijkste persoon in haar leven. Hoewel de minderjarige enige ruimte voor een begin van contactherstel met X heeft getoond, houdt het hof er rekening mee dat dit contact (voorlopig nog) minimaal is. Toch ziet het hof daarin geen gewichtige reden die aan benoeming van X als testamentair bewindvoerder in de weg staat. In beginsel is het immers aan de moeder als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige om het contact met de testamentair bewindvoerder te onderhouden. Van de moeder mag worden verwacht dat zij eventuele verzoeken tot X richt en van X mag worden verwacht dat zij daarop, in het belang van minderjarige, constructief antwoordt en handelt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1836

Zaaknummer: 200.366.852/01

Rechters: R.M. Troost, A.R. Sturhoofd en T.M. Subelack

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks ontbreken van een verplichting daartoe is overeengekomen dat de bevoordeelde erfgenaam de andere erfgenaam compenseert; veroordeling tot opheffen van het beslag.

Partijen zijn zussen van elkaar. Zij zijn geboren uit het huwelijk van erflaatster en erflater. De ouders van partijen zijn jaren geleden gescheiden en voerden sinds de echtscheiding ieder een eigen financiële huishouding. Erflaatster is op 24 februari 2023 overleden en heeft in haar testament o.m. aan een aantal personen en een stichting een bedrag in contanten gelegateerd en gedaagde en eiseres voor gelijke delen tot haar erfgenamen benoemd alsmede de blote eigendom van haar woning gelegateerd aan de zoon en dochter van gedaagde onder toekenning van het recht van vruchtgebruik van deze woning aan gedaagde en haar echtgenoot, die tevens tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder is benoemd. Ook heeft erflaatster verklaard dat zij vóór 1 januari 2013 geen nog in te brengen schenkingen aan haar kinderen heeft gedaan en dat van inbreng door haar afstammelingen van eventuele giften geen sprake zal zijn.

In ECLI:NL:RBDHA:2026:19043 vordert eiseres – samengevat – te verklaren voor recht dat gedaagde en eiseres na het overlijden van erflaatster in onderling overleg hebben vastgesteld dat gedaagde ten opzichte van eiseres bij leven van en op grond van het testament van erflaatster ten opzichte van eiseres voor een bedrag van € 2.823.000 is overbedeeld en dat partijen zijn overeengekomen dat gedaagde in verband daarmee na het overlijden van erflater de helft van dit bedrag aan eiseres zou voldoen, (al dan niet) ten laste van haar aandeel in de nalatenschap van erflater alsmede gedaagde te veroordelen tot het voldoen aan eiseres van een bedrag van € 1.411.500. In dat kader stelt de rechtbank vast dat eiseres – die in het buitenland woont – en gedaagde een (stilzwijgende) rechtskeuze voor Nederlands recht hebben gemaakt. De rechtbank is van oordeel dat partijen definitieve afspraken met elkaar hebben gemaakt over verrekening van de bedragen waarmee gedaagde ten opzichte van eiseres is bevoordeeld, zodat zij uiteindelijk beiden een gelijk aandeel in de nalatenschappen van hun ouders krijgen. Partijen hebben dus een overeenkomst met elkaar gesloten. De rechtbank komt tot dit oordeel mede gezien de inhoud van de diverse e-mailberichten van een door partijen ingeschakelde bemiddelaar (die uitvoerig in de uitgebreide uitspraak zijn

weergegeven). Die bemiddelaar heeft meerdere keren aan gedaagde geschreven wat volgens hem het uitgangspunt van zijn bemiddeling was, namelijk dat partijen uiteindelijk evenveel zouden ontvangen uit de nalatenschappen van hun ouders en dat daarbij de schenkingen van de ouders over en weer in de verdeling zouden worden meegenomen. Gedaagde heeft hier toen niet tegen geprotesteerd. Nu vaststaat wat het uitgangspunt van de bemiddeling door bemiddelaar was, dit keer op keer door de bemiddelaar in zijn e-mailberichten (die grotendeels ook in kopie aan eiseres zijn gestuurd) is benadrukt en gedaagde daartegen niet heeft geprotesteerd, is sprake van een bij eiseres opgewekt gerechtvaardigd vertrouwen dat (gedaagde) akkoord was met het uitgangspunt dat gedaagde en eiseres uiteindelijk evenveel zouden ontvangen uit de nalatenschappen van hun ouders en dat daarbij de schenkingen van de ouders over en weer in de berekening van de bevoordeling en de compensatie zouden worden meegenomen. De aanvaarding van dit uitgangspunt ligt besloten in de gedragingen van gedaagde. De aanvaarding blijkt volgens de rechtbank ook expliciet uit de e-mails van maart 2024.

Verder houdt de overeenkomst in dat de vordering van eiseres zal worden verrekend met het erfdeel van gedaagde in de nalatenschap van erflater. Op de vraag hoe die verrekening vervolgens exact zou moeten plaatsvinden na het overlijden van erflater en met welke vermogensbestanddelen uit zijn nalatenschap, heeft gedaagde niet willen vooruitlopen en dat maakt dan ook geen onderdeel uit van de overeenkomst tussen partijen. Volgens gedaagde hield de (door haar betwiste) overeenkomst ook in dat eiseres de nalatenschap van erflater zou verwerpen. Aangezien eiseres de nalatenschap van erflater niet heeft verworpen maar beneficiair heeft aanvaard, is de gestelde overeenkomst daardoor door gedaagde vernietigd, zo betoogt zij. Gedaagde kon dit standpunt en de grondslag van die vernietiging desgevraagd tijdens de mondelinge behandeling niet toelichten. Nu onduidelijk is gebleven wat de rechtsgrond is voor de gestelde vernietiging, gaat de rechtbank daaraan voorbij. Naar het oordeel van de rechtbank is het al dan niet verwerpen van de nalatenschap van erflater door eiseres geen essentieel onderdeel van de overeenkomst. Het essentiële deel van de overeenkomst is immers dat partijen het eens zijn over de bevoordeling van gedaagde door de schenkingen, het saldo van de nalatenschap van erflater en de bedoeling van partijen dat zij beiden uit de nalatenschappen van beide ouders per saldo een gelijk bedrag ontvangen. Dat wordt niet anders door de beneficiair aanvaarding van de nalatenschap van erflater door eiseres. Dat het verwerpen van de nalatenschap van erflater geen essentieel onderdeel van de overeenkomst is, maar vooral was ingegeven door fiscale redenen, volgt ook uit een e-mailbericht van juni 2024. Gedaagde betoogt nog dat een overeenkomst die zodanig verstrekkend is en met zulke grote geldelijke belangen, op zijn minst genomen in een schriftelijke overeenkomst of notariële akte moet worden vastgelegd. Uit het feit dat dit niet is gebeurd, is volgens gedaagde af te leiden dat er geen overeenstemming was. De rechtbank stelt

vast dat de bemiddelaar voorstelde om de punten waar partijen overeenstemming over hadden vast te leggen in een overeenkomst. De omstandigheid dat dit uiteindelijk niet is gebeurd, maakt niet dat er geen overeenkomst is gesloten. De rechtbank is van oordeel dat er geen sprake is van een nietige overeenkomst op grond van artikel 4:4 lid 1 en lid 2 BW. Partijen zijn overeengekomen dat gedaagde en eiseres uiteindelijk evenveel ontvangen uit de nalatenschappen van hun ouders en dat gedaagde eiseres zal compenseren omdat zij meer heeft ontvangen van erflaatster. Dat gedaagde de compensatie vervolgens zou voldoen uit haar aandeel in de nalatenschap van erflater betekent niet dat er sprake is van een nietige rechtshandeling als bedoeld in artikel 4:4 lid 1 BW. Gedaagde wordt door die afspraak immers niet belemmerd in haar vrijheid om bevoegdheden uit te oefenen die haar (als erfgenaam) op grond van de wet met betrekking tot de nalatenschap van erflater toekomen. Op grond van artikel 4:4 lid 2 BW zijn overeenkomsten strekkende tot beschikking over nog niet opgevallen nalatenschappen in hun geheel of over een evenredig deel daarvan nietig. Nu het gaat om een geldvordering en niet om de gehele nalatenschap van erflater, of over een evenredig deel daarvan, is de overeenkomst naar het oordeel van de rechtbank evenmin nietig op grond van artikel 4:4 lid 2 BW. Ook het beroep op dwaling slaagt volgens de rechtbank niet. Gedaagde meent dat eiseres en bemiddelaar deden voorkomen alsof er in het testament van erflater een verplichting tot compensatie stond. Eiseres heeft – zo de rechtbank – gemotiveerd betwist dat zij en bemiddelaar de indruk hebben gewekt dat gedaagde verplicht was om aan eiseres een compensatie te voldoen. De rechtbank vindt hier ook geen aanknopingspunten voor en evenmin blijkt dat gedaagde onder druk is gezet om de overeenkomst aan te gaan. Er was bij gedaagde ten tijde van het sluiten van de overeenkomst dus geen sprake van een onjuiste voorstelling van zaken. Eiseres stelt dat haar vordering opeisbaar is geworden op het moment van overlijden van erflater. Partijen hebben echter met elkaar afgesproken dat de vordering wordt verrekend met het erfdeel van gedaagde in de nalatenschap van erflater. Dit brengt mee dat de vordering opeisbaar is bij de uiteindelijke afwikkeling van de nalatenschap van erflater. Uit de dagvaarding blijkt dat de executeur zijn werkzaamheden ten behoeve van de nalatenschap van erflater nog niet heeft afgerond. Daarom is de vordering van eiseres op dit moment nog niet opeisbaar.

In ECLI:NL:RBDHA:2026:20551 is de zus/eiseres in de hiervoor besproken zaak de gedaagde. Deze zaak draait om de door haar gelegde beslagen op tot de nalatenschap behorende panden/de onder de notaris berustende verkoopopbrengst. Eiseres in deze zaak vordert opheffing van de beslagen. De voorzieningenrechter gaf bij zijn oordeel aan er vooralsnog van uit te gaan dat gedaagde op grond van een overeenkomst tussen partijen een vordering op eiseres heeft (zoals ook bevestigd in de hiervoor besproken bodemprocedure). Vervolgens moet de vraag worden beantwoord of het beslag vanwege de uit die overeenkomst voortvloeiende vordering gerechtvaardigd is. De vordering van gedaagde op eiseres heeft twee

bestanddelen: vergoeding voor bevoordeling van eiseres bij leven van de moeder en voor de toedeling van de volledige nalatenschap van de moeder aan eiseres. Gedaagde heeft echter inmiddels de nalatenschap van de moeder beneficiair aanvaard. Zo'n beneficiaire aanvaarding is in beginsel op grond van het bepaalde in artikel 4:190 lid 4 BW onherroepelijk. Gedaagde heeft niet duidelijk gemaakt hoe, ondanks haar beneficiaire aanvaarding, nog onverkorte nakoming verlangd kan worden van de volgens haar gemaakte afspraak dat de volledige nalatenschap van de moeder aan eiseres wordt toebedeeld. Gelet hierop moet ervan worden uitgegaan dat de helft van de waarde van de nalatenschap van de moeder aan gedaagde toekomt en in mindering komt op de vordering die gedaagde op eiseres heeft (of anders gezegd: dat er alleen sprake is van een vordering van gedaagde op eiseres uit hoofde van de bevoordeling van eiseres bij leven). Van de gestelde vordering van gedaagde op eiseres resteert dan slechts een bedrag van 850.000 (namelijk de helft van 1.700.000, het bedrag van de bevoordeling van eiseres bij leven van de moeder). Onderdeel van de gemaakte afspraken is dat eiseres de vordering van gedaagde op haar zou voldoen uit haar aandeel in de nalatenschap van de vader. Volgens de voorzieningenrechter is het aandeel van eiseres in de nalatenschap van de vader hoe dan ook voldoende om de nog resterende vordering te voldoen. Als gedaagde in de bodemprocedure in het gelijk wordt gesteld, kan nog worden gehandeld zoals partijen volgens gedaagde per saldo zijn overeengekomen. Ook een belangenafweging maakt dit oordeel niet anders. Gedaagde heeft niet gesteld waarom zij bij deze stand van zaken nog enig belang heeft bij het conservatoire beslag. Bovendien acht de voorzieningenrechter de beslaglegging op het tegoed van eiseres op de kwaliteitsrekening van de notaris ongepast omdat uitkering van dit bedrag onderdeel vormde van de overeenstemming die niet zonder slag of stoot tot stand kwam tussen partijen om te komen tot een partiële verdeling. De handelwijze van gedaagde komt in strijd met de maatstaven van redelijkheid en billijkheid die partijen als erfgenamen bindt. De slotsom is dat het beslag moet worden opgeheven.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:19043

Zaaknummer: C/09/695736 / HA ZA 25-1095

Rechters: L. Amperse

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering in conventie in kort geding tot inzage stukken afgewezen; in reconventie wordt de gevorderde opheffing van de beslagen toegewezen.

Erflaatster is in 2026 overleden. Gedaagde is in het testament van erflaatster tot enig erfgenaam en executeur van de nalatenschap benoemd. Eiseressen menen dat zij op grond van artikel 4:13 lid 3 BW een vordering hebben op de nalatenschap van erflaatster in de vorm van hun vaders kindsdeel. Ter verzekering van die vordering hebben zij in februari 2026 ten laste van de nalatenschap van erflaatster conservatoir derdenbeslag gelegd onder een aantal bankrekeningen. In maart 2026 hebben eiseressen bij deze rechtbank een verzoekschrift ingediend tot benoeming van een onafhankelijke vereffenaar in de nalatenschap van erflaatster. Op 17 maart 2026 hebben zij ook een bodemprocedure aanhangig gemaakt. In die bodemprocedure vorderen eiseressen in een afzonderlijk incident op grond van artikel 194 en 195 Rv afgifte van stukken. De vordering in conventie ziet op het verstrekken door gedaagde van inzage in of afschrift of uittreksel van de in de dagvaarding genoemde gegevens; in reconventie wordt opheffing van de beslagen gevorderd. De vordering in conventie wordt afgewezen. Eiseressen hebben bij het merendeel van de gevraagde gegevens geen belang, nu zij geen erfgenamen zijn van erflaatster, maar enkel schuldeisers ten aanzien van haar nalatenschap. Specifiek ten aanzien van de genoemde eerdere testamenten geldt verder dat deze zich niet in de macht van gedaagde kunnen bevinden, omdat ze bij de notaris worden bewaard, die bovendien te dien aanzien een beroepsgeheim heeft. Ten slotte is ter zitting duidelijk geworden dat in het incident in de bodemzaak al een beslissing zal worden gegeven over exact dezelfde vordering. Dat het noodzakelijk is om daar in dit kort geding op vooruit te lopen, is onvoldoende gesteld of gebleken.

De vordering in reconventie tot het opheffen van de gelegde beslagen wordt toegewezen. Eiseressen hebben de beslagen gelegd zo'n 14 dagen na het overlijden van erflaatster. Daarmee hebben zij de wettelijke termijn van beraad (art. 4:185 BW) doorkruist. Die termijn is ervoor bedoeld om erfgenamen de gelegenheid te bieden zich een beeld te vormen van de nalatenschap en een beslissing te kunnen nemen over het al dan niet aanvaarden daarvan, zonder dat schuldeisers zich daarin mengen. Weliswaar verbiedt artikel 4:185 BW niet met

zoveel woorden het leggen van conservatoir beslag, maar gelet op de gevolgen die een dergelijk beslag kan hebben (en in dit geval ook heeft, zie hierna) dient zo kort na een overlijden grote terughoudendheid te worden betracht alvorens beslag wordt gelegd. Eiseressen hebben gedaagde vooraf niet aangeschreven, laat staan gesommeerd. Zij hebben zonder meer aangenomen dat gedaagde de nalatenschap zou verduisteren, zonder dat zij zich hiervan verder hebben geprobeerd te vergewissen en zonder dat er daadwerkelijk concrete aanwijzingen voor waren dat hun aanname juist was. Hun aanname was bovendien onjuist, zoals wel blijkt uit het getroffen saldo op de bankrekeningen. Dit alles leidt voorshands tot de conclusie dat de beslagen onrechtmatig zijn gelegd, zodat ze om die reden moeten worden opgeheven. Ook een afweging van de wederzijdse belangen van partijen leidt overigens tot opheffing. De gevolgen van de beslaglegging zijn groot. Gedaagde heeft zelfs de kosten van de uitvaart van de erflaatster nog niet kunnen betalen. Een belastingaanslag ten laste van erflaatster is onbetaald gebleven, net als de huur en andere vaste lasten van de huurwoning van erflaatster. Daar tegenover is het belang van eiseressen om verhaal te kunnen nemen voor hun vordering voldoende gewaarborgd. Het saldo op de bankrekeningen toont aan dat er meer dan genoeg in de nalatenschap zit om de vordering van eiseressen te kunnen voldoen. Er is geen enkele objectieve aanwijzing dat gedaagde als executeur geld zal verduisteren of haar taak anderszins niet goed zal verrichten. Zij heeft, ook aan eiseressen voorafgaand aan deze procedure, duidelijk gemaakt dat zij de nalatenschap goed wil afwikkelen. Daaraan hoeft niet te worden getwijfeld. Ook wijst de voorzieningenrechter er op dat erflaatster niet verplicht was om ervoor te zorgen dat de gehele nalatenschap van haar echtgenoot ook bij haar eigen overlijden nog intact zou zijn.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:6429

Zaaknummer: C/13/788269

Rechters: W.M. de Vries

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen zijn op het tijdstip van uitbrengen dagvaarding in juiste hoedanigheid gedagvaard; latere beneficiaire aanvaarding verandert dit niet.

Erflater is in 2024 overleden. Eiseres 1 en gedaagde 1 zijn de dochters van erflater geboren tijdens het huwelijk van erflater met hun moeder X. Laatstgenoemde en erflater zijn in 1974 gescheiden. Gedaagde 2 is nadien geboren uit de relatie van erflater met Y. Erflater heeft gedaagde 2 niet als zijn kind erkend. In 1992 is erflater in het huwelijk getreden met Y. Y is in 2020 overleden. Erflater is overleden zonder bij uiterste wilsbeschikking over zijn nalatenschap te hebben beschikt zodat gedaagde 1 en eiseres 1 erfgenamen van erflater waren, ieder voor de helft. Gedaagde 2 was ten tijde van het overlijden van erflater nog geen erfgenaam, maar in oktober 2025 is het in 2024 ingediende verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het ouderschap toegewezen. Ook gedaagde heeft beneficiair aanvaard. Gedaagde 1 heeft de nalatenschap van erflater beneficiair aanvaard. Over het vermogen van eiseres 1 is een bewind gesteld. De nalatenschap van erflater is namens eiseres 1 beneficiair aanvaard. Tussen eiseres 1 en gedaagde 1 zijn geschillen gerezen over de afwikkeling van de nalatenschap van erflater. Eiseres 1 en haar bewindvoerder hebben gedaagde 1, gedaagde 2 en gedaagde 3 in deze procedure betrokken. Gedaagde 3 is de dochter van gedaagde 1. De gedaagden 2 en 3 zijn in hun hoedanigheid van vermoedelijk begiftigde van erflater in deze procedure betrokken. Zowel eiseres 1 (in haar hoedanigheid van erfgename) als haar bewindvoerder treden in deze procedure op als eisende partijen. Het bewind over het vermogen van eiseres 1 brengt mee dat, zoals artikel 1:441 lid 1 BW het uitdrukt, de bewindvoerder gedurende het bewind bij de vervulling van zijn taak de rechthebbende in en buiten rechte vertegenwoordigt, voor zover het handelingen betreft in verband met de onder bewind gestelde goederen. Dit betekent dat eiseres 1 niet-ontvankelijk is in deze procedure. Vast staat dat eiseres 1 en gedaagden 1 en 2 erfgenamen van erflater zijn, ieder van hen voor 1/3 onverdeeld gedeelte van de nalatenschap van erflater. Daarnaast is eiseres 1 ook legitimaris van de nalatenschap geworden omdat zij een beroep heeft gedaan op haar legitieme. Door de beneficiaire aanvaarding zijn de drie erven ook gezamenlijk vereffenaar van de nalatenschap met een privatieve vertegenwoordigingsbevoegdheid zodat in een gerechtelijke procedure niet de erfgenamen, maar de vereffenaars gedagvaard dienen te worden. Dat betekent dat de

bewindvoerder zijn vordering tegen gedaagden 1 en 2 pro se enkel in hun hoedanigheid van vereffenaar had behoren in te dienen, zodat de bewindvoerder in beginsel niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn vorderingen. Omdat de aantekening in het boedelregister omtrent de beneficiaire aanvaarding door gedaagden 1 en 2 van een latere datum dateert dan de dagvaarding gaat de rechtbank toch niet hiertoe over aangezien zij ten tijde van het uitbrengen van de dagvaarding in de juiste hoedanigheid zijn gedagvaard. Omdat gedaagden 1 en 2 als mede-erfgenamen van erflater nu als vereffenaars optreden en zij de rechtbank tijdens de mondelinge behandeling en na de vaststelling van het vaderschap ook hebben gewezen op de beneficiaire aanvaarding moeten zij geacht worden de procedure in die hoedanigheid als gedaagden te hebben voortgezet. De gevorderde verdeling van de nalatenschap kan nog niet plaatsvinden omdat – zo de rechtbank – de lichte vereffening nog niet is afgerond. De vordering tot het verstrekken van stukken waarmee de legitieme portie van eiseres 1 berekend kan worden, wordt afgewezen. In haar hoedanigheid van vereffenaar en erfgename is het mede de taak van eiseres 1 én kwam haar daartoe bevoegdheid toe om zelf bescheiden van degenen die deze ter beschikking hebben of onder hun berusting hebben op te vragen. Het ligt (mede) op de weg van de bewindvoerder van eiseres 1 om in ieder geval zelf bij – bijvoorbeeld – de bank, de Belastingdienst, de verhuurder van de woning waarin erflater verbleef, verzekeraarsstukken op te vragen en registers te raadplegen. Gesteld noch gebleken is dat de bewindvoerder van eiseres 1 dat heeft gedaan. Het voornaamste twistpunt tussen partijen betreft een vermeend contant geldbedrag van in totaal € 40.050, dat volgens de bewindvoerder ten tijde van het overlijden in het huis van erflater aanwezig had moeten zijn. Met een verwijzing naar een groot aantal bankrekeningafschriften betoogt de bewindvoerder dat vóór het overlijden van erflater contante geldopnames ter hoogte van voormeld totaalbedrag vanaf zijn bankrekeningen zijn gedaan. Het vermeend contant aanwezige geldbedrag is volgens de bewindvoerder door erflater aan gedaagde 1, gedaagde 2 en gedaagde 3 geschonken. Laatstgenoemden hebben deze stellingname betwist, terwijl de bewindvoerder in het licht van de op hem rustende stelplicht zijn stellingname niet heeft onderbouwd. Uit de eigen stellingname van de bewindvoerder volgt dat hij zijn betoog baseert op vermoedens en aannames. De rechtbank oordeelt dan ook dat de bewindvoerder zijn stelling met betrekking tot vermeende contante gelden die erflater aan gedaagde 1 en 2 zou hebben geschonken onvoldoende heeft onderbouwd, waarmee hij niet aan zijn stelplicht heeft voldaan. Bij het vaststellen van het nalatenschapsvermogen en de legitimaire massa wordt dan ook niet uitgegaan van contante gelden. Vervolgens komt de samenstelling en omvang van het nalatenschapsvermogen en de legitimaire massa aan bod met als conclusie dat eiseres 1 geen vordering heeft krachtens een aanvullend beroep op de legitieme portie.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:5844

Zaaknummer: C/02/431488 / HA ZA 25-70

Rechters: W.J.M. Fleskens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Medegeïntimeerden hadden voldoende belang om zich te mogen voegen en verder is sprake van een ondeelbare rechtsverhouding zodat mede-erfgenamen in procedure worden betrokken.

Geïntimeerde 1 is van 2005 tot 2011 bewindvoerder geweest over het vermogen van haar ex-man/erflater. De geïntimeerden 2, 3 en 4 alsmede appellante zijn kinderen van erflater geboren uit het huwelijk met geïntimeerde 1. Los van deze vier kinderen, laat erflater nog twee kinderen achter: naam 1 en 2. Appellante stelt zich in deze procedure namens de nalatenschap op het standpunt dat geïntimeerde 1 als bewindvoerder onrechtmatig bedragen aan het vermogen van erflater heeft onttrokken, althans niet ten gunste van erflater heeft besteed. Appellante vordert deze bedragen namens de nalatenschap van geïntimeerde 1 terug. Geïntimeerden 2, 3 en 4 hebben zich in de procedure bij de rechtbank gevoegd aan de zijde van geïntimeerde 1. De rechtbank oordeelde dat appellante inderdaad mede-erfgenaam is van erflater en wijst de vordering tegen geïntimeerde 1 gedeeltelijk toe. In appèl vordert appellante dat haar vordering alsnog volledig wordt toegewezen en komt zij op tegen het oordeel dat geïntimeerden 2, 3 en 4 voldoende belang hebben om zich te mogen voegen aan de zijde van geïntimeerde 1.

Interessant is m.n. dat tijdens de mondelinge behandeling ter sprake is gekomen of in deze procedure sprake is van een of meer processueel ondeelbare rechtsverhoudingen. Daarvan is sprake wanneer in een procedure een rechtsverhouding aan de orde is waarbij het rechtens noodzakelijk is dat een beslissing daarover in dezelfde zin luidt ten aanzien van alle bij die rechtsverhouding betrokken partijen. In zijn arrest van 10 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:411 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter in dat geval de beslissing over die vordering slechts kan geven in een geding waarin allen die bij die rechtsverhouding zijn betrokken, partij zijn, zodat de rechterlijke beslissing hen allen bindt. Dat geldt zowel in eerste aanleg als na aanwending van een rechtsmiddel. Wanneer een partij een beslissing over een processueel ondeelbare rechtsverhouding wil uitlokken moeten om die reden alle bij de rechtsverhouding betrokken partijen in het geding worden geroepen, zowel in eerste aanleg als in volgende instanties. Laat degene die een beslissing wil uitlokken over een processueel ondeelbare rechtsverhouding na om alle bij de rechtsverhouding betrokken partijen in het geding te

roepen, dan dient de rechter ook ambtshalve de gelegenheid te geven om de niet opgeroepen betrokkenen alsnog als partij in het geding te betrekken door oproeping op de voet van artikel 118 Rv.

Naar het oordeel van het hof is in de onderhavige procedure sprake van twee beslissingen die een processueel ondeelbare rechtsverhouding betreffen. De eerste betreft de in reconventie ingestelde vordering van geïntimeerde 1 op de nalatenschap ten bedrage van € 1.007.760. Tegen de afwijzing van deze vordering heeft geïntimeerde 1 (voorwaardelijk) incidenteel hoger beroep ingesteld. Voor een procedure tegen de nalatenschap geldt geen bijzondere regeling analoog aan artikel 3:171 BW, terwijl het rechtens wel noodzakelijk is dat een beslissing over een vordering op de nalatenschap alle erfgenamen bindt. Aldus betreft deze reconventionele vordering van geïntimeerde 1 een processueel ondeelbare rechtsverhouding. Daarom dienen alle erfgenamen in de procedure betrokken te zijn. Naam 1 en 2 zijn evenwel niet in de procedure betrokken. Dat betekent dat zij ten aanzien van deze rechtsverhouding alsnog in het geding dienen te worden betrokken door oproeping op de voet van artikel 118 Rv. Nu de reconventionele vordering door geïntimeerde 1 is ingesteld, en zij dus een beslissing over deze processueel ondeelbare rechtsverhouding heeft willen uitlokken, ligt het op haar weg om voor die oproeping zorg te dragen.

De tweede processueel ondeelbare rechtsverhouding betreft (de beslissing op) het verweer van geïntimeerden 2, 3 en 4 alsmede geïntimeerde 1 tegen de door appellante namens de nalatenschap ingestelde vordering dat appellante geen erfgenaam is en dus ook niet bevoegd is om namens de nalatenschap te procederen. Het antwoord op de vraag of appellante erfgenaam is, dient alle erfgenamen te binden. Het is immers rechtens onaanvaardbaar als in de verhouding tussen appellante en de in de onderhavige procedure verschenen erfgenamen wordt beslist of appellante erfgenaam is, terwijl dit in de verhouding tussen appellante en de andere erfgenamen (nog) niet vaststaat. Dit betekent dat ook ten aanzien van deze beslissing naam 1 en 2 alsnog op de voet van artikel 118 Rv in de procedure moeten worden betrokken. Daaraan doet niet af dat appellante, indien zij erfgenaam blijkt te zijn, op grond van artikel 3:171 BW ook wordt geacht naam 1 en 2 in de procedure te vertegenwoordigen. Of naam 1 en 2 op deze wijze als partij in de procedure zijn betrokken, kan immers pas worden vastgesteld nadat is beslist op de vraag of appellante al dan niet als erfgenaam kwalificeert. Nu appellante namens de nalatenschap een vordering tegen geïntimeerde 1 heeft ingesteld, hetgeen veronderstelt dat zij vindt dat zij als erfgenaam kwalificeert, is appellante (indirect) degene die over deze rechtsverhouding een beslissing heeft willen uitlokken (als bedoeld in HR 21 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:411). Daarmee ligt het op haar weg om ten aanzien van deze processueel ondeelbare rechtsverhouding voor oproeping van naam 1 en naam 2 zorg te dragen. Het hof verwijst de zaak naar de rol.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1825

Zaaknummer: 200.341.834/01

Rechters: A.R. Sturhoofd, T.M. Subelack en M. Overmars

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afhandeling erfenis moet plaatsvinden volgens het concepttestament en niet volgens het versterferfrecht.

Uit de relatie van de in 2025 overleden erflaatster en eiser zijn twee – thans nog minderjarige – kinderen geboren. In 2006 hebben eiser en erflaatster in een samenlevingsovereenkomst o.m. een bij overlijden werkend verblijvensbeding vastgelegd. Nadat bij erflaatster een terminale aandoening is geconstateerd hebben erflaatster en eiser concepttestamenten laten opstellen waarin de kinderen een niet-opeisbare vordering op de langstlevende/erfgenaam (i.c. eiser) zouden krijgen. Na een enkele ondergeschikte aanpassing in de concepten is een datum voor het passeren afgesproken. Erflaatster is een uur voor de geplande afspraak met spoed opgenomen in het ziekenhuis, heeft toen het bewustzijn verloren en is voor haar overlijden niet meer bij bewustzijn gekomen. Erflaatster heeft hierdoor het concepttestament niet kunnen tekenen. De kantonrechter heeft een bijzonder curator over de minderjarigen benoemd. De rechtbank wijst de vordering van eiser toe dat voor recht wordt verklaard dat de erfopvolging van de nalatenschap van erflaatster niet op grond van het wettelijk versterferfrecht dient plaats te vinden maar op grond van het concepttestament. In uitzonderlijke situaties kan de rechter een bepaalde rechtsregel, in dit geval dat er een testament moet worden opgemaakt door middel van een notariële akte, buiten toepassing laten en bepalen dat een erfenis toch moet worden afgehandeld volgens het concepttestament. Van belang is dat de maatstaven van de redelijkheid en de billijkheid dat eisen (art. 3:12 en 6:2 BW). Bij de vaststelling van wat de redelijkheid en billijkheid eisen, moet de rechtbank rekening houden met algemeen erkende rechtsbeginselen, met de in Nederland levende rechtsovertuigingen en met de maatschappelijke en persoonlijke belangen die bij het gegeven geval zijn betrokken. Een rechter moet terughoudend zijn met het buiten toepassing laten van een rechtsregel; hij zal deze regel alleen buiten toepassing kunnen laten als toepassing daarvan naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbare gevolgen zou hebben. Daarvoor moet er sprake zijn van uitzonderlijke bijkomende omstandigheden, omdat het wettelijk stelsel de gerechtigheid van de erfgenamen die door de wet zijn aangewezen tot uitgangspunt neemt en het beginsel van rechtszekerheid daarin een belangrijke rol speelt.

De rechtbank oordeelt dat in dit geval sprake is van dergelijke uitzonderlijke bijkomende

omstandigheden. Vast staat dat erflaatster van plan was haar uiterste wil vast te leggen in een testament en dat haar onverwachte overlijden de enige reden is dat het concepttestament niet is gepasseerd. Tijdens het eerste gesprek met de notaris heeft erflaatster haar wensen voor het testament met de notaris besproken. De notaris heeft die verwerkt in het concepttestament. De volgende dag heeft zij het concepttestament digitaal aan erflaatster beschikbaar gesteld. Erflaatster heeft geen wijzigingen laten aanbrengen ten aanzien van de afhandeling van haar erfenis. Er is geen enkele aanwijzing dat erflaatster niet akkoord was met de inhoud van het concepttestament en er is met de notaris een afspraak gemaakt voor het tekenen van het testament. Kort voor de datum waarop erflaatster het testament zou tekenen is zij buiten bewustzijn geraakt en daarna overleden waardoor het testament niet kon worden gepasseerd door de notaris. Eiser heeft een schriftelijke verklaring van de notaris overgelegd waarin hij deze gang van zaken bevestigt. Ook heeft hij verklaringen van vrienden en familie overgelegd met wie erflaatster in de periode tussen het bezoek aan de notaris en haar overlijden heeft gesproken. De bijzonder curator heeft verklaard dat hij met de minderjarigen heeft gesproken. In dat gesprek hebben zij verteld dat zij wisten dat hun ouders met een testament bezig waren, maar dat dit niet is gelukt. Zij hebben verder verteld dat zij willen dat het goed geregeld is en als dat betekent dat het concepttestament geldig wordt verklaard, zij daarmee kunnen instemmen. De rechtbank komt tot de conclusie dat onder deze uitzonderlijke omstandigheden het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat erfopvolging van de erfenis plaatsvindt volgens het versterferfrecht. Het belang van de rechtszekerheid die wordt gediend met de formele vereisten van een testament weegt niet op tegen de persoonlijke belangen, met name die van de minderjarigen en de wens van erflaatster om de (financiële) gevolgen van haar overlijden zo goed mogelijk te regelen voor (eiser) en de kinderen. De regeling in het concepttestament komt bovendien overeen met de in Nederland levende rechtsovertuiging dat als een van beide ouders overlijdt, de andere ouder eerst erft voordat de kinderen erven zodat de langstlevende ouder en de kinderen zo veel mogelijk kunnen doorgaan met hun leven zonder verdere ingrijpende veranderingen zoals een gedwongen verhuizing. De afhandeling van de erfenis moet daarom plaatsvinden volgens het concepttestament.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:7094

Zaaknummer: 779893 / HA ZA 25-1790

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenamen zijn volgens kantonrechter géén belanghebbenden in zaak waarin benoemde vereffenaar om vaststelling loon verzoekt.

In een zaak waarin de notaris, die door rechtbank is benoemd tot vereffenaar, verzoekt tot vaststelling van zijn loon, gaat de kantonrechter in op de vraag wat de positie is van de erfgenamen in zaken zoals deze, waarin het saldo van de nalatenschap positief is en de vereffenaar om vaststelling van zijn loon verzoekt. De kantonrechter is van oordeel dat de erfgenamen in zaken zoals deze, geen belanghebbenden zijn hoewel de vaststelling van het loon van de vereffenaar hen rechtstreeks raakt nu dit loon in mindering strekt op hetgeen hun als erfgenamen toekomt. Met de vereffening van een nalatenschap zijn zowel belangen van de schuldeisers van de nalatenschap als belangen van de beneficiair aanvaard hebbende erfgenamen gemoeid. Voor schuldeisers van de nalatenschap is het belang van de vereffening vooral erin gelegen dat hun vorderingen zo veel mogelijk worden voldaan uit de nalatenschap en dat de overige schuldeisers van de erfgenamen zich pas daarna kunnen verhalen. Voor een beneficiaire erfgenaam is van belang dat hij – zolang hij niet verwijtbaar tekortschiet in zijn verplichtingen als vereffenaar of anderszins verwijtbaar handelt – niet verplicht is een schuld van de nalatenschap te voldoen ten laste van naast zijn erfdeel aanwezig overig vermogen. In de wetsgeschiedenis is vermeld dat de bepalingen van afdeling 4.6.3 BW en de regels voor de vereffening van een failliete boedel een sterke gelijkenis vertonen, omdat bij de vereffening de belangen van de schuldeisers op de voorgrond staan (vgl. MvA II, Parl. Gesch. Vaststellingswet Erfrecht, p. 844 en de prejudiciële beslissing van de Hoge Raad van 17 september 2021, ECLI:NL:HR:2021:1272). Uit de wetsgeschiedenis van artikel 4:218 lid 5 BW komt naar voren dat met de woorden ‘zo veel mogelijk’ beoogd is rekening te houden met het verschil in karakter tussen de vereffening van een nalatenschap en de vereffening van de nagenoeg steeds deficitaire boedel van een failliet verklaarde schuldenaar, welk verschil in karakter ook heeft geleid tot opnemning van lid 4 in artikel 4:218 BW. Voor zover dit verschil in karakter dat nodig maakt, moet dus worden afgezien van overeenkomstige toepassing van bepalingen van de Faillissementswet. In een faillissement wordt het salaris van de curator vastgesteld door de rechtbank. Inmenging van derden, bijvoorbeeld schuldeisers van de failliete boedel of de gefailleerde zelf, bij de vaststelling van het salaris is uitgesloten. Zij zijn geen belanghebbende en worden dus niet bij de vaststelling betrokken en zij kunnen dus ook geen rechtsmiddel

instellen tegen de salarismvaststelling. Met andere woorden, derden zoals schuldeisers van de failliete boedel of de gefailleerde zelf hebben geen invloed op de hoogte van het salaris van de curator. Er is zelfs geen verplichting om de gefailleerde en de schuldeiser(s) te horen. De kantonrechter heeft geen aanknopingspunt gevonden op basis waarvan kan of moet worden aangenomen dat de wetgever wat betreft het karakter van de beschikking waarbij de kantonrechter het loon van de vereffenaar vaststelt, een andere opvatting heeft dan geldt voor de vaststelling van het loon van de curator. Gelet hierop en op de bepaling in lid 5 van artikel 4:218 BW, betekent dit dat ook in een erfrechtelijke verzetprocedure, waarin belanghebbenden (zoals erfgenamen) kunnen opkomen tegen de rekening en verantwoording en/of de uitdelingslijst, niet kan worden opgekomen tegen het door de kantonrechter vastgestelde loon van de vereffenaar. De situatie waarin, vanwege het verschil in karakter tussen de vereffening van een nalatenschap en de vereffening van de failliete boedel, moet worden afgezien van overeenkomstige toepassing van de bepalingen van de Faillissementswet, doet zich niet voor. In de verdere onderbouwing van dit oordeel gaat de kantonrechter in op literatuur en jurisprudentie hierover.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:6050

Zaaknummer: 12007781 \ EZ VERZ 25-496

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel nalatenschap in 2019 openviel, heeft eiser voldoende belang bij de (toegewezen) vordering tot medewerking aan verkoop van de woning.

Eiser en gedaagde zijn de erfgenamen van erflater en erflaatster. Eiser vordert in kort geding dat gedaagde wordt veroordeeld om mee te werken aan de verkoop van de woning die hun moeder (erflaatster) aan hen heeft nagelaten. Hoewel de woning al sinds 2019 onverdeeld is, is de voorzieningenrechter van oordeel dat eiser een spoedeisend belang heeft bij een zo spoedig mogelijke verdeling van de woning. Het aandeel van eiser in de waarde van de woning wordt immers gerekend tot zijn vermogen, terwijl hij hierover niet kan beschikken. Eiser dient over dit vermogen belasting te betalen en doordat zijn vermogen boven de vermogensgrens ligt, maakt hij geen aanspraak op bijvoorbeeld huurtoeslag en gesubsidieerde rechtsbijstand. Eiser heeft een bijstandsuitkering en een tijdelijke lening via de gemeente en heeft onvoldoende inkomen om de kosten van de woning te dragen. Gelet hierop kan niet van eiser gevergd worden dat hij de uitkomst van een bodemprocedure afwacht en dient zo snel mogelijk beslist te worden over de verdeling van de woning. De voorzieningenrechter acht het in het belang van partijen dat zij uit de onverdeeldheid komen en dat de verkoopopbrengst onder de erfgenamen wordt verdeeld. Nu gebleken is dat geen van de erfgenamen de woning wil of kan overnemen en dat beide partijen willen dat de woning wordt verkocht aan een derde, bepaalt de voorzieningenrechter dat gedaagde moet meewerken aan de verkoop van de woning. Hoewel gedaagde heeft toegezegd dat hij (vrijwillig) wil meewerken, acht de voorzieningenrechter het toch aangewezen om hem hiertoe te veroordelen, nu gedaagde in weerwil van de tijdens de mondelinge behandeling bereikte overeenstemming niet heeft meegewerkt aan het verstrekken van een verkoopopdracht aan een makelaar. Vast staat dat de woning momenteel wordt verhuurd aan een vrouw met wie erflaatster (bij leven) in 2017 een huurovereenkomst voor onbepaalde tijd heeft gesloten en dat de huurster niet van plan is de woning op korte termijn te verlaten. Tussen partijen is in geschil of gedaagde in een zodanige relatie tot de huurster staat dat hij ervoor kan zorgen dat zij de woning vrijwillig verlaat. Wat daar ook van zij, in het bestek van dit kort geding is niet gebleken van een grond voor gedaagde (namens de mede-erfgenamen) om over te gaan tot opzegging of beëindiging van de huurovereenkomst. Verder heeft eiser onvoldoende gesteld om vast te kunnen stellen of de

huurovereenkomst in 2017 door de erflaatster geldig is overeengekomen. De verzochte veroordeling van gedaagde om ervoor zorg te dragen dat de woning leeg en onverhuurd wordt opgeleverd, wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:17733

Zaaknummer: C/09/704334 KG ZA 26-453

Rechters: J.B.J. Hoefnagel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Executele was niet geëindigd o.m. omdat Freigabe ontbrak; gedaagde is terecht in hoedanigheid van executeur in rechte betrokken.

Eiser en gedaagde zijn broer en zus en tezamen met de kinderen van een vooroverleden broer de erven van hun moeder/erflaatster. Gedaagde is de executeur in de nalatenschap. In de hoofdzaak speelt een legitiem-geschil, in het incident de vraag of gedaagde ten onrechte in hoedanigheid van executeur heeft gedagvaard. Gedaagde stelt die taak te hebben beëindigd. Artikel 4:150 lid 1 BW bepaalt dat de executeur die zijn taak heeft volbracht, bevoegd is zijn beheer te beëindigen door de goederen ter beschikking van de erfgenamen te stellen. Artikel 4:150 lid 1 BW beoogt te voorkomen dat de beheersbevoegdheid van de executeur van rechtswege zou vervallen wanneer hij zijn taak heeft voltooid. Het einde van de taak van de executeur brengt daarom niet van rechtswege het einde van het beheer van de executeur mee, maar de executeur zal na het eindigen van zijn taak ook het beheer moeten beëindigen (ECLI:NL:HR:2013:38). In de praktijk geschiedt dat door een eenvoudige kennisgeving aan de erfgenamen, waarin de executeur aangeeft zijn taak als geëindigd te beschouwen. Nog daargelaten de vraag of gedaagde zich op het standpunt kan stellen dat zijn taken als executeur waren voltooid, geldt dat hij niet heeft gesteld, en dat evenmin is gebleken dat hij een dergelijke mededeling heeft gedaan. Eiser heeft aangevoerd dat gedaagde pas in zijn incidentele conclusie de stelling heeft ingenomen dat hij geen executeur meer is en dat uit een door gedaagde overgelegde e-mail juist blijkt dat gedaagde zich op dat moment nog als executeur zag. Mede gelet op deze betwisting gaat de rechtbank ervan uit dat de beheerstaak van gedaagde nog niet was geëindigd. Het verweer dat eiser zijn vorderingen in had moeten stellen tegen alle erfgenamen gezamenlijk faalt dan ook.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:5281

Zaaknummer: C/05/462712

Rechters: M. Stempher

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Machtiging om namens minderjarige te verwerpen vooralsnog geweigerd, wel machtiging verleend tot inventariseren nalatenschap.

Kort en goed verzoekt verzoekster om de nalatenschap van erflaatster namens haar minderjarige kind te mogen verwerpen. Verzoekster is in de gelegenheid gesteld om het belang van de minderjarige nader te onderbouwen en aan te tonen dat de nalatenschap negatief is. De kantonrechter stelt dat het enkele feit dat er waarschijnlijk schulden zijn onvoldoende is om een belang van de minderjarige bij de door verzoekster voorgestane verwerping van de nalatenschap aanwezig te achten. Dat er geen contact met de overledene was, kan er niet toe leiden dat een belang van de minderjarige bij de verwerping van de nalatenschap aanwezig geacht wordt te zijn. Uit de andere stellingen van verzoekers volgt dit belang evenmin. De kantonrechter overweegt dat het voor het vaststellen van de omvang van de nalatenschap van erflaatster van belang is om inzicht te krijgen in de administratie van de overledene. Daarom verleent de kantonrechter verzoekster een machtiging om informatie te krijgen of om inzage te verkrijgen in alle bancaire gegevens en de (belasting)administratie van de overledene en dat eventuele schuldeisers van de nalatenschap op verzoek van verzoekster hun vorderingen op de nalatenschap aan haar op dienen te geven en desgevraagd met bescheiden dienen te onderbouwen. De kantonrechter stelt verzoekster hiermee in staat de samenstelling en omvang van de nalatenschap nader te inventariseren en het belang van de minderjarige bij de verwerping nader te onderbouwen. De kantonrechter stelt verzoekster daarbij een termijn en geeft aan dat, mocht de nalatenschap negatief blijken te zijn, de verzochte machtiging tot verwerping alsnog wordt verleend.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:4244

Zaaknummer: 12237999 \ EJ VERZ 26-85

Rechters: U. van Houten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verleent machtiging om alsnog beneficiair te aanvaarden.

Verzoekers zijn de kinderen van erflater. Op de nalatenschap van erflater is de wettelijke verdeling van toepassing. Verzoekers zijn de erfgenamen van erflater. Verzoekers hebben de nalatenschap zuiver aanvaard. Daarna heeft de verzekeraar verzoekers verzocht om tot terugbetaling over te gaan van te veel ontvangen lijfrente-uitkering. Verzoekers verzoeken de kantonrechter om te worden gemachtigd om de nalatenschap van erflater alsnog beneficiair te aanvaarden. De kantonrechter heeft de verzekeraar in de gelegenheid gesteld om te reageren op het verzoek en daarop is niet gereageerd, zodat de kantonrechter ervan uitgaat dat deze geen bezwaren heeft tegen het verzoek. Een erfgenaam die na zuivere aanvaarding bekend wordt met een schuld van de nalatenschap, die hij niet kende en ook niet behoorde te kennen, wordt, indien hij binnen drie maanden na die ontdekking het verzoek daartoe doet, door de kantonrechter gemachtigd om alsnog beneficiair te aanvaarden (art. 4:194a lid 1 BW). De uitzonderingsclausule van artikel 4:194a lid 1 BW biedt alleen bescherming voor schulden die de erfgenaam niet kende en evenmin behoorde te kennen op het moment dat de erfgenaam de nalatenschap zuiver aanvaardde. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat met de woorden 'kende' en 'behoren te kennen' wordt aangesloten bij het begrip 'goede trouw'. Goede trouw ontbreekt als de erfgenaam van het bestaan van de schuld wist op het moment van aanvaarding van de nalatenschap. Ook als een erfgenaam weliswaar een juiste voorstelling van zaken miste met betrekking tot de aanwezige schulden, maar onder de gegeven omstandigheden beter behoorde te weten of twijfelde of had moeten twijfelen over (de afwezigheid van) een schuld en heeft nagelaten hiernaar nader onderzoek te doen, kan de erfgenaam als niet te goeder trouw worden aangemerkt. De kantonrechter oordeelt dat verzoekers de vordering van de verzekeraar op het moment van aanvaarding van de nalatenschap niet kenden en ook niet behoorden te kennen. Uit de feiten blijkt o.m. dat de vordering ook niet eerder bekend was voor de verzekeraar zelf, laat staan dat deze voor verzoekers (redelijkerwijs) bekend kon zijn. Het voornoemde leidt tot de conclusie dat verzoekers te goeder trouw zijn.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:5900

Zaaknummer: 12099289 \ OV VERZ 26-406 (E)

Rechters: P.P.M. van der Burgt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Betalen uitvaartkosten, kosten ontruiming verpleeghuiskamer en afvoeren inboedel naar stort waren geen daden van zuivere aanvaarding.

Appellant/erfgenaam 1, erfgenaam 2 en erfgenaam 3 zijn de kinderen van de in 2008 overleden vader en in 2015 overleden moeder. Partijen zijn voor gelijke erfdelen in de nalatenschappen van hun ouders gerechtigd en verschillen van mening over de omvang daarvan en ieders positie daarin. De nalatenschap van de vader is door alle erfgenamen (zuiver) aanvaard. De nalatenschap van de moeder is door erfgenaam 1 in september beneficiair aanvaard en erfgenamen 2 en 3 hebben in november 2015 ook een verklaring van beneficiaire aanvaarding afgelegd. Erfgenaam 1 vindt dat dit te laat is en dat zijn zussen al eerder zuiver hebben aanvaard en heeft in eerste aanleg gevorderd om hen hoofdelijk te veroordelen aan hem € 11.997 te betalen. De kantonrechter heeft alle vorderingen afgewezen en het erfdeel van de kinderen in de nalatenschap van de vader vastgesteld op € 6.438,46 per kind. Erfgenaam 2 is overleden in 2020. De procedure is daarna tijdelijk stilgelegd (geschorst) waarna erfgenaam 1 zowel erfgenaam 3 als de erfgenamen van erfgenaam 2 door de deurwaarder heeft laten oproepen om de procedure voort te zetten. Ook het hof wijst de vorderingen af en stelt de erfdelen vast op € 3.550. Interessant is m.n. de overweging over de vermeende zuivere aanvaarding. Omdat moeder overleden is in 2015, dus voordat de wet over zuivere aanvaarding is aangepast (2016), is artikel 4:192 lid 1 BW (oud) hier bepalend voor het antwoord op de vraag wanneer er sprake is van zuivere aanvaarding door gedragingen van een erfgenaam. In dit artikel staat dat een erfgenaam die zich ondubbelzinnig en zonder voorbehoud als een zuiver aanvaard hebbend erfgenaam gedraagt, de nalatenschap daardoor zuiver aanvaardt, tenzij hij eerder een keuze heeft gemaakt voor beneficiaire aanvaarding of verwerping. Op grond van de parlementaire geschiedenis bij deze bepaling overweegt het hof dat een erfgenaam de mogelijkheid om een keuze te maken niet verliest, indien hij slechts daden van beheer verricht, maar wel wanneer hij, zoals vrijstaat aan erfgenamen die zuiver hebben aanvaard, over de goederen van de nalatenschap als heer en meester beschikt. Of uit de gedragingen van een erfgenaam de bedoeling kan worden afgeleid om een erfenis stilzwijgend te aanvaarden, hangt af van de omstandigheden van het geval. Zuivere aanvaarding ook door gedragingen is een rechtshandeling en vereist dus een op dat rechtsgevolg gerichte wil. Uit

gedragingen van een erfgenaam mag niet te snel worden afgeleid dat deze de bedoeling heeft de nalatenschap zuiver te aanvaarden. Dat volgt niet alleen uit de tekst van artikel 4:192 lid 1 (oud) BW (ondubbelzinnig en zonder voorbehoud) en de parlementaire geschiedenis ter gelegenheid van de wijziging van het artikel per 1 september 2016, maar houdt ook verband met de potentieel verstreckende gevolgen van zuivere aanvaarding voor de desbetreffende erfgenaam en de omstandigheid dat erfgenamen die belast zijn met het regelen van de praktische gevolgen van het overlijden van een naaste niet steeds bedacht zullen zijn op die verstreckende gevolgen. Terughoudende toepassing van artikel 4:192 lid 1 (oud) BW strookt voorts met het motief dat ten grondslag ligt aan de wijziging van deze bepaling per 1 september 2016. In het licht van het belang dat de wetgever heeft gehecht aan het maken van een bewuste keuze, past het dus om niet te snel aan te nemen dat erfgenaam 3 en erfgenaam 2 de nalatenschap bewust zuiver hebben aanvaard en met hun privévermogen aansprakelijk zijn voor de schulden van de nalatenschap.

Vervolgens gaat het hof in op een aantal rechtshandelingen/betalingen en geeft aan dat het betalen van de uitvaartkosten volgens vaste jurisprudentie geen daad is van zuivere aanvaarding. De andere twee betalingen betreffen een vergoeding van voorgesloten kosten van het verzorgingshuis die later zijn verrekend met de ervenrekening. Nu vaststaat dat de verrekening kort na het overlijden van de moeder plaatsvond en het geringe bedragen betreft die te maken hebben met het verblijf van moeder in het verzorgingstehuis en de afwikkeling daarvan, is er naar het oordeel van het hof geen sprake van 'ondubbelzinnig en zonder voorbehoud zich gedragen als zuiver aanvaard hebbende erfgenaam', maar eerder van het als naasten regelen van praktische zaken na het overlijden van de moeder (zonder bedacht te zijn op de verstreckende gevolgen van zuivere aanvaarding). Gelet hierop kan ook het (doen) afvoeren van (delen van) een inboedel van de moeder zonder reële economische waarde naar een kringloopwinkel of milieudepot niet worden aangemerkt als een daad van zuivere aanvaarding. Erfgenaam 2 en 3 hebben gesteld dat zij ten tijde van het opruimen van de kamer en spullen van moeder in het verzorgingstehuis erfgenaam 1 hebben benaderd, maar dat hij niet reageerde op verzoeken om te komen kijken naar de nalatenschap/inboedel. De kamer moest snel leeg gemaakt worden, mede om schade (extra kosten) voor de nalatenschap te voorkomen. Dit is door erfgenaam 1 niet (voldoende) betwist. Onder deze omstandigheden oordeelt het hof dat zij deze daad van beheer mochten verrichten zoals zij hebben gedaan, en dat dit niet als een daad van zuivere aanvaarding heeft te gelden. Bij andere handelingen – waaronder het weggeven van 'kralen' – acht het hof nog van belang dat erfgenaam 2 en 3 hier niet uit eigenbelang (of in het belang van hun eigen familieleden) hebben gehandeld, maar in het algemeen belang, waartoe de hobbyclub van het verzorgingstehuis in dit geval naar het oordeel van het hof mag worden gerekend.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4578

Zaaknummer: 200.257.239

Rechters: L. Hamer, M.L. van der Bel en R.E. Brinkman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een grafmonument is een zelfstandige zaak; zolang niet mag worden geruimd blijft de rechthebbende op het grafrecht daarvan de eigenaar.

Deze zaak gaat over de nalatenschap van de moeder van partijen. Na een bereikte schikking over de verdeling van de nalatenschap van moeder en een vermindering van eis, resteert alleen nog de vraag of twee van de gedaagden (personen D en E) veroordeeld moeten worden om de gedenksteen/dekplaat bij het graf van hun ouders op eigen kosten terug te brengen in de oude staat. Die vraag beantwoordt de kantonrechter ontkennend. A wil dat de gedenksteen wordt teruggebracht in de oude staat. Zij betwist niet dat D de rechthebbende van het graf van hun ouders is, maar volgens haar is D geen eigenaar van de gedenksteen. De kantonrechter volgt A daarin niet. Uit de grafakte van 13 januari 2022 en de brief van de beheerder van de begraafplaats blijkt dat D het uitsluitend recht op het graf heeft. Zij betaalt ook de grafrechten. De vraag is wat de juridische status is van de gedenksteen/dekplaat en wie de eigenaar is. De Hoge Raad heeft in 2002 geoordeeld dat de eigendom van grafmonumenten na plaatsing niet toebehoort aan de rechthebbenden op het grafrecht, maar door natrekking automatisch toevalt aan de eigenaar van de grond van de begraafplaats. Omdat van de in artikel 5:20 BW geregelde natrekking slechts kan worden afgeweken bij wet in formele zin, is naar aanleiding van voornoemde uitspraak van de Hoge Raad met ingang van 1 januari 2010 artikel 32a Wet op de lijkbezorging (Wlb) ingevoerd. Op grond van deze bepaling is gedurende de periode dat een graf niet mag worden geruimd artikel 5:20 lid 1 onder e en f BW niet van toepassing op hetgeen op dat graf is geplaatst. Ondanks de natrekkingsregeling blijft het grafmonument een zelfstandige zaak en blijft de rechthebbende op het grafrecht daarvan de eigenaar, in dit geval D. Pas na beëindiging van het grafrecht herneemt artikel 5:20 BW zijn normale werking en wordt de houder van de begraafplaats eigenaar van het grafmonument. Als rechthebbende op het grafrecht was D daarom bevoegd om te bepalen welke tekst op de gedenksteen/dekplaat kwam. Ook wanneer er wel sprake zou zijn van een gemeenschappelijk goed, dan leidt dit niet tot een ander oordeel. Voldoende is komen vast te staan dat – gelet op de familieverhoudingen – overleg over de tekst niet mogelijk was. Verder blijkt uit alles dat D bij leven van moeder de dochter was die het meeste contact met haar had en veel voor haar heeft gedaan, zodat het om die reden begrijpelijk is dat D (in samenspraak met E) de beslissing over de tekst heeft genomen. Bovendien zijn drie van de vijf erfgenamen het eens met de tekst. De tegenstem van

de vijfde erfgenaam C telt strikt genomen niet eens mee, omdat zij in deze procedure formeel verstek heeft laten gaan en zich formeel niet heeft gevoegd aan de zijde van A.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:8065

Zaaknummer: 11706063 CV EXPL 25-2104

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter kan niet achteraf, na de verdeling, alsnog toestemming of machtiging als bedoeld in artikel 3:183 BW verlenen; afzondering legitieme portie in fonds is niet in belang legitimaris.

Erflater is in 2024 overleden en heeft twee van zijn kinderen – onder wie verzoekster – en zijn echtgenote tot erfgenamen benoemd. Het vermogen van een ander kind is onder meerderjarigenbewind gesteld waarbij verzoekster de bewindvoerder is. Dit kind is onterfd. Verzoekster is erfgenaam onder de verplichting om een gelijk deel aan de legitieme portie van de andere zoon/rechthebbende ten behoeve van hem af te zonderen in een zogenoemd ‘fonds’. Het verzoek strekt, kort gezegd, tot het verlenen van goedkeuring voor de verdeling van de nalatenschap van erflater. Op grond van artikel 3:183 BW moet de verdeling van een nalatenschap door de kantonrechter goedgekeurd worden indien er bij de verdeling personen zijn betrokken die niet het vrije beheer over hun goederen hebben. Indien de kantonrechter hiervoor een machtiging verleent, kan de verdeling op grond van artikel 3:183 BW geschieden op de wijze en vorm die partijen goeddunkt. Uit het verzoekschrift en de overgelegde onderbouwende stukken leidt de kantonrechter af dat de belangen van rechthebbende zich niet tegen inwilliging van het verzoek verzetten. In het testament van erflater is opgenomen dat de legitieme portie van rechthebbende door de bewindvoerder moet worden afgezonderd in een fonds. De kantonrechter is van oordeel dat niet kan worden geoordeeld dat het belang van rechthebbende ermee is gediend dat zijn legitieme portie wordt afgezonderd in een fonds. Conform de wet heeft rechthebbende recht heeft op een vrije en onbezwaarde verkrijging van zijn legitieme portie. Dat betekent dat de legitieme portie in het eigen vermogen van rechthebbende terecht moeten komen. Met de instandhouding van de in het testament van erflater opgenomen constructie is dat niet het geval. Door middel van een fonds, op naam van de bewindvoerder, zal het aan rechthebbende uit te keren bedrag deel uitmaken van het vermogen van de bewindvoerder. Hierdoor wordt dit bedrag van (rechthebbende) kwetsbaar voor (onvoorziene) factoren die buiten de vermogensrechtelijke sfeer van rechthebbende liggen. Dat is niet in zijn belang. De bewindvoerder geeft in haar verzoek echter aan geen gebruik te maken van de in het testament opgenomen constructie, maar de aan rechthebbende toekomende legitieme portie op zijn eigen rekening te storten. De kantonrechter acht dat, gezien het voorgaande, in het belang van rechthebbende en kan daar dus mee instemmen.

Verder blijkt uit de door de bewindvoerder overgelegde stukken dat de nalatenschap al partieel is verdeeld. De kantonrechter kan niet achteraf, na de verdeling, toestemming of machtiging voor de verdeling verlenen. Dat betekent dat voor de partiële verdeling die al heeft plaatsgevonden geen machtiging meer kan worden verleend. Een deel van de nalatenschap van erflater is nog onverdeeld. Uit dien hoofde heeft rechthebbende nog recht op een (na)betaling. De kantonrechter is van oordeel dat (wel) de goedkeuring voor deze partiële verdeling van het restant van de nalatenschap van erflater verleend kan worden. Omdat de kantonrechter de verzochte machtiging voor de partiële verdeling van het restant van de nalatenschap zal verlenen, kan op grond van artikel 3:183 lid 1 BW de verdeling geschieden in de vorm die partijen goedgevindt, dus ook bij onderhandse akte.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 19-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:5165

Zaaknummer: 12129104 \ EJ VERZ 26-155

Rechters: J.J.A. Donkersloot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt uitspraak waarin rechtbank verdeling nalatenschap en legitieme porties vaststelt en constateert dat er geen sprake is geweest van onrechtmatige onttrekkingen.

In deze zaak procedeert zus A (appellante) tegen haar broers B en C. In een tussenvonnissen heeft de rechtbank B veroordeeld tot afgifte/inzage aan A van bankafschriften en dozen met de administratie van erflater/moeder. In eerste aanleg (ERF 2025-0182) oordeelt de rechtbank over een groot aantal vorderingen. De rechtbank stelt dat de door A gevorderde veroordeling van B tot betaling van een aantal vermeende onrechtmatige onttrekkingen van de bankrekening niet kan worden toegewezen omdat het gaat om een vordering uit onrechtmatige daad gepleegd jegens erflater. Die vordering komt toe aan de nalatenschap, niet aan A. Dergelijke vorderingen moeten volgens de Hoge Raad op de voet van artikel 3:184 en 3:185 BW in de verdeling van de gemeenschap worden betrokken. Voor de bepaling van de omvang van de nalatenschap en de legitimaire massa kunnen de onttrekkingen wel relevant zijn, maar de rechtbank ziet in de contante pinopnames geen erfrechtelijk relevante onttrekkingen. De pinopnames betroffen geen ongebruikelijk hoge bedragen. B voert aan dat hij geld heeft gepind voor erflater en dat ook zorgmedewerkers dat deden, omdat erflater geld nodig had om haar dagelijkse kosten te kunnen voldoen. Het hof bevestigt het oordeel van de rechtbank en stelt – samengevat – vast dat er geen sprake is geweest van onrechtmatige onttrekkingen aan het vermogen van erflater en dat, nu er niet méér schenkingen hoeven te worden meegenomen dan de rechtbank al heeft gedaan, de berekeningen van de rechtbank van de legitimaire massa en de legitieme portie van elk € 21.143,16 geen correctie behoeven. Appellante heeft meer aan giften ontvangen dan haar legitieme portie. Dat betekent dat zij per saldo geen legitimaire aanspraak heeft. Ook geïntimeerden hebben in verband met de door hen reeds ontvangen giften geen legitimaire aanspraak.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:4549

Zaaknummer: 200.354.608/01

Rechters: C. Koopman, J.G. Knot en E. Leentjes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot diverse voorlopige bewijsverrichtingen wordt aangehouden in verband met onvoldoende vertegenwoordiging in deze procedure van onder beschermingsbewind geplaatste erfgenaam.

Erflater is overleden en laat achter zijn echtgenote/verweerster 1 (met wie hij onder het maken van huwelijks voorwaarden, inhoudende de algehele gemeenschap van goederen) was getrouwd alsmede drie kinderen uit een eerdere relatie, te weten verzoeker 1, verzoeker 2 en verweerder 2. De omvang van de nalatenschap van erflater wordt geschat op € 150.000.000. Over het vermogen van verweerder 2 is een bewind ingesteld wegens zijn geestelijke toestand, verweerster 1 en verzoeker 1 zijn de huidige bewindvoerders. Erflater heeft in zijn testament de wettelijke verdeling van toepassing verklaart en zijn drie kinderen, samen voor 999/10000 deel, alsmede verweerster 1 voor 1/10000 deel als zijn erfgenamen benoemd. Verweerster 1 is tot executeur benoemd. Teven is een bewind ingesteld als bedoeld in artikel 4:153 BW over de aan verweerder 2 nagelaten of vermaakte goederen waarbij verweerster 1 is benoemd als bewindvoerder. Verzoekers hebben diverse verzoeken tot diverse voorlopige bewijsverrichtingen ingediend, waaronder het bevelen van een voorlopig getuigenverhoor, overlegging van diverse stukken waaronder de twee eerdere testamenten van erflater, die er alle toe dienen opheldering te verkrijgen over de feiten, ten einde hen in staat te stellen hun rechts- en bewijspositie beter te kunnen beoordelen met het oog op het eventueel kunnen instellen van een vordering tot nietigverklaring van het testament, vaststellen van de hoogte van hun vorderingen, uitbetaling van die vorderingen en vaststelling van de (aanvullende) legitieme porties.

Los van de beoordeling van de bevoegdheid van de rechtbank is met name interessant dat de vertegenwoordiging van verweerder 2 aan de orde is gesteld. De rechtbank stelt voorop dat naast verzoeker 1, verzoeker 2 en verweerster 1 ook verweerder 2 erfgenaam is van erflater, dat een beschermingsbewind is ingesteld en dat verweerster 1 en verzoeker 1 gezamenlijk beschermingsbewindvoerders zijn. Deze laatsten zijn partij in deze procedure, maar niet in hun hoedanigheid van beschermingsbewindvoerders. Verder is een complicerende factor dat de gezamenlijke beschermingsbewindvoerders in deze procedure juridisch lijnrecht tegenover elkaar staan en dus onderling tegenstrijdige belangen hebben. Desondanks heeft zowel

verzoeker 1 als verweerster 1 desgevraagd tijdens de mondelinge behandeling kenbaar gemaakt dat, nu het niet om een bodemprocedure gaat maar slechts om een daaraan voorgaand verzoek tot voorlopige bewijsverrichtingen, de belangen van verweerder 2 niet zouden worden geschaad indien verweerder 2 niet in deze procedure zou worden vertegenwoordigd. Verweerder 2 heeft echter (net als zijn mede-erfgenamen) evidente belangen bij deze procedure die namens hem naar voren gebracht moeten kunnen worden voordat inhoudelijk verder wordt beslist. Dat de belangen van verweerder 2 in deze procedure voldoende zijn gewaarborgd en worden vertegenwoordigd door verweerster 1, omdat zij ten behoeve van verweerder 2 niet alleen als beschermingsbewindvoerder maar ook als testamentair bewindvoerder fungeert, zoals verweerster 1 tijdens de mondelinge behandeling heeft aangevoerd, wordt niet gevolgd. De belangen van verweerder 2 en die van verweerster 1 lopen evenmin synchroon. De rechtbank acht het noodzakelijk dat verweerder 2 alsnog gelegenheid krijgt om zijn standpunt ten aanzien van de verzoeken van verzoekers in deze procedure naar voren te laten brengen. De zaak wordt aangehouden zodat de bewindvoerders in overleg kunnen treden met de kantonrechter over nut en noodzaak van handhaving van het testamentair bewind nu daarenboven algeheel beschermingsbewind geldt over het gehele vermogen en over de vraag welke, eventueel nieuw te benoemen onafhankelijk beschermingsbewindvoerder de belangen van verweerder 2 in deze procedure kan vertegenwoordigen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:7236

Zaaknummer: 78114

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het is geen taak van de kantonrechter om in het kader van een verzoek een standpunt in te nemen over het al dan niet zuiver of beneficiair aanvaard hebben door de erfgenaam.

De in 2025 overleden erflater heeft zijn kind/belanghebbende tot enig erfgenaam benoemd en aan diens twee kinderen (erflaters kleinkinderen) ieder een bedrag gelegateerd. Uit een akte afgegeven door de griffier van de rechtbank Noord-Holland van 8 september 2025 blijkt dat belanghebbende de nalatenschap van erflater beneficiair heeft aanvaard. Verzoeker (een kind van belanghebbende) verzoekt op basis van artikel 4:194a BW dat de kantonrechter vaststelt dat belanghebbende de nalatenschap van erflater ofwel beneficiair ofwel zuiver heeft aanvaard. Volgens verzoeker zijn er voorafgaand aan de beneficiaire aanvaarding handelingen verricht en uitgaven gedaan door belanghebbende rondom het regelen van de uitvaart. Verzoeker neemt geen standpunt in of dit een zuivere aanvaarding vormt. Verzoeker vraagt de kantonrechter een standpunt in te nemen en is volgens hem in deze zaak geen wederpartij. De kantonrechter is van oordeel dat artikel 4:194a BW daar niet voor is geschreven, nu gesteld noch gebleken is dat de erfgenaam kennis heeft gekregen van een schuld. Belangrijker nog is dat verzoeker het aan de kantonrechter overlaat om een standpunt in te nemen en nalaat daarover zelf een standpunt in te nemen waar hij dat wel had moeten doen. Het behoort niet tot de taak van de kantonrechter om daar in het kader van een verzoek een standpunt over in te nemen. Op deze manier kan uit het verzoek ook niet opgemaakt worden op welke juridische grondslag het verzoek gebaseerd is. De kantonrechter heeft er begrip voor dat verzoeker zijn moeder, de erfgename, niet wil belasten, maar dat doet er niet aan af dat het aan verzoeker is om een juridisch standpunt in te nemen. Bovendien moet een evt. verklaring voor recht over het al dan niet zuiver/beneficiair aanvaarden vragen worden gedaan bij de rechtbank. Omdat het verzoek te onduidelijk is, wordt de zaak niet naar de rechtbank verwezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:7883

Zaaknummer: K/4101/12038614

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter wijst verzoek tot benoemen deskundige voor waardering aandelen af.

Erflater is in 2023 overleden met achterlating van zijn tweede echtgenote/verweerster en vier kinderen van wie twee geboren uit het huwelijk met verweerster (belanghebbenden 2 en 3) en twee uit een eerder huwelijk (belanghebbende 1 en verzoekster). Verweerster is erfgenaam voor 1/100^e deel, de kinderen tezamen voor het resterend deel. Er is een quasi-wettelijke verdeling van toepassing waarbij verweerster de executeur/afwikkelingsbewindvoerder is. Verweerster heeft een in een notariële akte vastgelegde boedelbeschrijving gemaakt waaruit blijkt dat tot de gemeenschappelijke bezittingen/nalatenschap o.m. aandelen behoren in BV X en in BV Y. Verzoekster verzoekt vaststelling van de omvang van haar vordering en de benoeming van een deskundige die de waarde van de aandelen bepaalt. Thans ligt nog voor dat nog moet worden beoordeeld of een deskundige moet worden benoemd om de waarde van de tot de nalatenschap behorende aandelen in BV X te bepalen. De kantonrechter meent dat dit niet zo is. Verweerster heeft aangevoerd dat de aandelen door Q zijn gewaardeerd volgens de Discounted Cash Flow-methode (DCF) ervan uitgaande dat het bedrijf wordt voortgezet going concern. Verzoekster heeft aangevoerd dat het rapport uitgaat van een waardering per januari 2022, terwijl de peildatum voor de waardering 12 juni 2023 moet zijn, de datum van overlijden van erflater. Op de zitting heeft verweerster aangevoerd dat het waarderingsmoment in onderhandelingen met de Belastingdienst is bijgesteld naar 1 januari 2023. Deze stelling is door verzoekster niet betwist en omdat zij ook niet heeft gesteld dat van die datum niet kan worden uitgegaan vanwege significante marktfluctuaties of waardeinstijging, acht de kantonrechter het bezwaar van verzoekster tegen de peildatum niet steekhoudend. Verzoekster heeft voorts gesteld dat zij niet kan uitgaan van de juistheid van het rapport omdat zij te weinig tijd heeft gehad om dit door een deskundige te laten beoordelen. Ook daarin volgt de kantonrechter haar niet omdat zij nadat ze rapport had ontvangen nog gelegenheid heeft gehad om een deskundige kunnen vragen om te beoordelen of het rapport deugdelijk is. Dat heeft zij niet gedaan. Omdat behalve ten aanzien van de peildatum verder geen concrete feiten en omstandigheden naar voren zijn gebracht op grond waarvan tot een andere waardering zou moeten worden gekomen, gaat de kantonrechter ervan uit dat de waardering van de aandelen op een juiste manier tot stand is gekomen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 10-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8508

Zaaknummer: K/4101/11528838

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In positieve nalatenschap behoeven erven/vereffenaars geen machtiging voor in overeenstemming vastgestelde partiële verdeling.

Erflater was sinds 1999 gehuwd met X. Het huwelijk is in 2022 door echtscheiding ontbonden. In het echtscheidingsconvenant staat dat aan erflater een chalet wordt toebedeeld en dat erflater en X gezamenlijk eigenaar zijn van de voormalige echtelijke woning. Na de echtscheiding is de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap nooit verdeeld. Het aandeel van erflater hierin behoort tot zijn nalatenschap. Verzoekers zijn de kinderen en enig erfgenamen van erflater en hebben beneficiair aanvaard. Verzoekers verzoeken machtiging voor een partiële verdeling waarin het chalet aan de nalatenschap wordt toegedeeld en vervolgens aan verzoeker. Beide erfgenamen hebben beneficiair aanvaard en zijn uit dien hoofde vereffenaar. Verder staat vast dat beide erfgenamen/vereffenaars het met elkaar eens zijn dat het chalet aan verzoeker sub 2 moet worden toebedeeld onder overname van de aan het chalet verbonden schulden en verrekening van het verschil tussen de waarde van het chalet en de schulden met een vordering die verzoeker sub 2 heeft op de nalatenschap. Verzoekers behoeven daarom geen machtiging van de kantonrechter. In dit kader overweegt de kantonrechter dat nergens uit blijkt dat artikel 4:211 lid 2 BW alleen voor de door de kantonrechter benoemde vereffenaar is geschreven. Voor zover verzoekers menen dat zij met een beroep op artikel 3:68 BW een machtiging van de kantonrechter nodig hebben omdat hun belang als deelgenoten strijdig is met hun belang als vereffenaars, overweegt de kantonrechter dat verzoekers niet hebben gesteld dat er in dit geval sprake is van strijdige belangen waarbij wordt betrokken dat uit de boedelbeschrijving blijkt dat er een bedrag van € 403.812,70 aan baten is en een bedrag van € 290.901,14 aan schulden, waarna de woning aan X wordt toegedeeld.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8922

Zaaknummer: K/4101/1215560

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken in diverse eenvoudige vereffeningsskwesties.

In ECLI:NL:RBOBR:2026:4032 verzoekt verzoeker om ex artikel 4:198 lid 1 BW te bepalen dat hij met uitsluiting van de overige erfgenamen bevoegd is om alle bevoegdheden als vereffenaar van de nalatenschap van erflaatster uit te oefenen. Grond is dat het nu niet mogelijk is om de nalatenschap te vereffenen en dus af te wikkelen. Hij geeft aan dat hij een notaris heeft gevraagd om een verklaring van erfrecht op te stellen. De notaris heeft echter aangegeven geen goed erfgenamenonderzoek te kunnen verrichten. X, een kind van erflaatster, was in het verleden in diverse buitenlandse woonachtig en het is voor de notaris niet te verifiëren of belanghebbenden 1, 2 en 3 de enige kinderen van X zijn. Omdat er geen verklaring van erfrecht is, kunnen verzoeker en belanghebbenden 1, 2 en 3 zich niet als bevoegde partijen legitimeren en kunnen zij de nalatenschap niet vereffenen. Daarnaast is het volgens verzoeker makkelijker als hij de nalatenschap vereffent, omdat belanghebbenden 1, 2 en 3 niet in Nederland wonen. Belanghebbenden 1, 2 en 3 hebben geen bezwaar en de kantonrechter wijst het verzoek toe.

De bewindvoerder over het vermogen van een erfgenaam verzoekt in ECLI:NL:RBOVE:2026:4338 ontheffing van de verplichting tot vereffening van de door deze erfgenaam beneficiair aanvaarde nalatenschap. Volgens de bewindvoerder is het saldo van de nalatenschap, voor zover hem bekend, positief. Daarnaast heeft de executeur-testamentair een overzicht van de financiële afwikkeling van de nalatenschap aan de bewindvoerder verstrekt, waaruit blijkt op welke wijze de erfdelen zijn verdeeld. Nu de nalatenschap een positief saldo lijkt te hebben, wordt vereffening als een te zwaar middel beschouwd, hetgeen de gevraagde ontheffing rechtvaardigt. Daarbij komt dat de overige erfgenamen de nalatenschap zuiver hebben aanvaard en daarmee kennelijk niet hebben gekozen voor wettelijke vereffening. De kantonrechter wijst de ontheffing toe.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 05-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:4032

Zaaknummer: 12073855 \ EJ VERZ 26-61

Rechters: J.J.A. Donkersloot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

In ECLI:NL:RBOVE:2026:3766 zijn partijen de kinderen van erflaatster. De beide verzoekers (partij A (A.1 en A.2)) verzoeken het benoemen van een vereffenaar in de nalatenschap van erflaatster. Partij B is door erflaatster tot executeur benoemd en heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. In juli 2025 is B door de rechtbank ontslagen als executeur en is X benoemd tot vervangend executeur. A verzoekt X te benoemen tot vereffenaar. Zij merkt op dat door X geen ruimschootsverklaring als bedoeld in artikel 202 lid 1 onder a BW kan worden afgegeven. Daarom moet de nalatenschap vereffend worden overeenkomstig de wet. Dit leidt er toe dat de taak van de executeur eindigt op grond van artikel 149 lid 1 onder d BW. A geeft aan dat X diverse werkzaamheden heeft verricht zoals het verzamelen van informatie, bijvoorbeeld bij banken, het voeren van gesprekken met de vereffenaar Q-BV, en het beoordelen van de rechtsverhouding tussen de nalatenschap en partij B. Zij erkennen dat X helaas twee schulden van de nalatenschap aanvankelijk over het hoofd heeft gezien en X daardoor pas laat tot de conclusie kwam dat er geen ruimschootsverklaring kon worden afgegeven. Desondanks heeft het de voorkeur van A dat X wordt benoemd tot vereffenaar omdat hij volledig is ingevoerd in de zaak. Het benoemen van een andere vereffenaar zal veel extra tijd en kosten met zich mee brengen. B verzet zich tegen toewijzing van het verzoek en voert aan dat X meerdere steken heeft laten vallen in de uitvoering van zijn werkzaamheden als executeur en dat X vooringenomen is met betrekking tot B. X heeft de legaten aan de kleinkinderen over het hoofd gezien alsook de rente van 6% over de schuldig erkende bedragen en X heeft te laat uitstel aangevraagd voor het doen van aangifte erfbelasting. B heeft geen vertrouwen in X als vereffenaar. B merkt verder op dat het merkwaardig is dat X pas in maart 2026 verklaart dat hij geen ruimschootsverklaring kan afleggen. Het was al veel eerder bekend dat de nalatenschap negatief was. De rechtbank is van oordeel dat in casu inderdaad een vereffenaar moet worden benoemd nu de erfgenamen niet in staat zijn om gezamenlijk de nalatenschap van erflaatster correct af te wikkelen. Het onderlinge vertrouwen tussen partijen is ernstig geschaad. Dit blijkt reeds uit de diverse procedures die partijen tegen elkaar hebben gevoerd. Over de persoon van de vereffenaar geeft de rechtbank aan dat de door X gemaakte fout te betreuren is, maar hier staat tegenover dat uit het dossier blijkt dat X de afwikkeling van de nalatenschap naar behoren heeft verricht. Ook het te laat vragen van uitstel voor het

doen van aangifte erfbelasting heeft niet geleid tot nadelige financiële gevolgen. De rechtbank komt tot de afweging dat de voortgang van de afwikkeling van de nalatenschap niet gebaat is bij de benoeming van een nieuwe vereffenaar die zich immers moet inlezen in de uitgebreide materie. Evenmin ligt het voor de hand om een notaris tot vereffenaar te benoemen. De gemaakte fouten zijn niet van dien aard dat getwijfeld moet worden aan de kwaliteit van de werkzaamheden van X als vereffenaar. Daarbij is van belang dat X concreet heeft aangegeven welke stappen hij binnen korte termijn gaat zetten, bijvoorbeeld ten aanzien van de verkoop van de woning van erflaatster. Dat erfgenamen hebben verklaard dat zij geen vertrouwen hebben in X leidt niet tot een ander oordeel.

In ECLI:NL:RBOVE:2026:4034 wordt op verzoek van de hypothecaire schuldeiser een vereffenaar benoemd.

In ECLI:NL:RBNHO:2026:8359 verzoekt verzoeker de rechtbank om X, professioneel vereffenaar van nalatenschappen, te benoemen tot vereffenaar van de nalatenschap van erflater. Volgens verzoeker heeft de benoemde executeur die rol niet aanvaard. Er zijn geen activiteiten ter afwikkeling van de nalatenschap geweest en verzoeker en de andere erfgenamen komen niet tot afwikkeling. De nalatenschap is al geruime tijd feitelijk onbeheerd gelaten. Als verweer wordt aangevoerd dat de nalatenschap klein en niet-complex is. Problemen bij de afwikkeling worden veroorzaakt door verzoeker. Verder wordt bezwaar gemaakt tegen X, o.m. omdat X – mede op verzoek van verzoeker – eerder bemoeienis met de nalatenschap heeft gehad en niet als onafhankelijk kan worden aangemerkt. Uit het relaas van verweerders komt – zo de rechtbank – naar voren dat de erfgenamen er sinds 2018 niet in slagen om de nalatenschap verder af te wikkelen. Daarbij is de onderlinge verstandhouding tussen de erfgenamen ondanks een recente poging om in gesprek te raken zodanig dat de erven niet meer met elkaar in gesprek zijn over afwikkeling van de nalatenschap. Niet duidelijk is verder wie het beheer over de nalatenschap voert. Daarmee is voldaan aan de voorwaarden van artikel 4:204 lid 1 aanhef en onder a BW en benoemt de rechtbank een vereffenaar. Anders dan verzocht zal de rechtbank echter niet X benoemen. Niet betwist is dat twee van de verweerders al eerder met X contact hebben gehad en toen besloten hebben geen opdracht aan hem te willen geven. Ook is niet betwist dat X daarna voor verzoeker heeft opgetreden in de communicatie naar de overige erven. Voor de hand ligt dat hij daarbij als adviseur/gemachtigde van verzoeker standpunten heeft ingenomen die afdoen aan het vertrouwen van de andere erven in de onafhankelijkheid en de onpartijdige positie van X bij de afwikkeling van de nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 22-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3766

Zaaknummer: C/08/347481 / HA RK 26-54

Rechters: A.H. Margadant

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

In ECLI:NL:RBAMS:2026:6466 kiest het achterblijvend kind dat na overlijden van de ouder de huur wil voortzetten, expliciet voor de route via artikel 7:267 BW. De kantonrechter concludeert dat het verzoek van het kind niet-ontvankelijk is omdat er geen sprake is van een gezamenlijk verzoek van ouder en kind tot vaststelling van medehuurderschap (als bedoeld in art. 7:267 BW) aangezien de ouder reeds was overleden en de artikel 7:267 BW-route daarmee meer begaanbaar was.

In ECLI:NL:RBDHA:2026:15909 wordt het huurvoortzettingsverzoek toegewezen. De verzoekster heeft voldoende feiten en omstandigheden gesteld om tot het oordeel te komen dat er sprake was van een gemeenschappelijke huishouding tussen haar en haar moeder/erflaatster/huurster. Hoewel er geen gemeenschappelijke rekening was, blijkt voldoende dat tussen verzoekster en haar moeder diverse verrekeningen hebben plaatsgevonden door overboekingen naar elkaar. Daarnaast heeft verzoekster naast de huur zichtbaar bijgedragen aan het betalen van boodschappen, abonnementen en nutsvoorzieningen. Niet weersproken is dat verzoekster na haar meerderjarig worden bij haar moeder is blijven wonen omdat zij ondersteuning nodig had in de dagelijkse bezigheden zoals boodschappen doen en koken. Die ondersteuning is volgens verzoekster met de jaren minder geworden, maar dat leidt er nog niet toe dat zij en haar moeder die huishoudelijke taken afzonderlijk zijn gaan uitvoeren.

ECLI:NL:RBAMS:2025:11501 is het vervolg op ECLI:NL:HR:2026:1240 waarin de Hoge Raad oordeelt dat onjuist is de opvatting van het hof dat als de achterblijvende samenwoner een vordering tot voortzetting van de huur heeft ingesteld en daarop nog niet onherroepelijk is beslist, artikel 7:268 lid 2 BW zonder meer in de weg staat aan een veroordeling in kort geding van de achterblijvende samenwoner tot ontruiming. Vervolgens oordeelt het hof dat een beroep op de vervaltermijn van zes maanden hier niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Kort en goed is duidelijk dat de termijn heel ver is overschreden en dat het voor eiser niet onmogelijk was om die vordering in te stellen. Er was geen feitelijke belemmering en geen juridische belemmering. Gekeken is ook nog of verhuurder wellicht zijn rechten heeft verwerkt op dit punt, maar ook dat is niet zo. Verhuurder heeft op geen enkele

wijze aanleiding gegeven voor eiser om in de veronderstelling te verkeren dat hij in de woning zou mogen blijven zitten, of dat er geen beroep zou worden gedaan op de vervalltermijn. Het is juist dat het heel lang heeft geduurd, namelijk meer dan 7,5 jaar, en dat eiser in die tijd lange tijd betalingen heeft gedaan voor de huur, maar daarmee is geen sprake van zulke bijzondere omstandigheden dat de vervalltermijn niet meer van toepassing is. Die termijn is een strenge termijn en daar moet een rechter ook ambtshalve naar kijken. Deze wordt niet zomaar geschrapt vanwege de tijdsduur en de door eiser gedane betalingen, mede omdat iemand voor een ander mag betalen op grond van artikel 6:30 BW. Bij deze beoordeling is ook de toelichting van de verhuurder meegenomen hoe hij er uiteindelijk achter is gekomen dat de huurster, de oma van eiser, er niet meer woonde. Daarenboven is niet voldaan aan de voorwaarden voor huurvoortzetting.

Bij ECLI:NL:RBAMS:2026:7026 richt de discussie tussen partijen zich op de vraag of er sprake is geweest van een duurzaam gemeenschappelijke huishouding tussen eiser en zijn vader. Gelet op de leeftijd van eiser (38 jaar) en de omstandigheid dat hij naar de woning van zijn vader is teruggekeerd, is niet zonder meer sprake van een kind dat op zeker moment weer zal uitvliegen. Eiser heeft zijn stellingen onderbouwd met de stelling dat hij van eind 2022 tot aan het overlijden van zijn vader in de woning heeft gewoond. Aanvankelijk omdat zijn relatie was stukgelopen en hij geen verblijfplaats had, maar al snel omdat hij als mantelzorger voor zijn vader kon fungeren. Toen dat laatste niet langer nodig was, is hij duurzaam en gemeenschappelijk blijven wonen met zijn vader. Ter onderbouwing daarvan heeft eiser verklaringen van derden overgelegd en gewezen op de maandelijkse bijdrage van € 150 in de kosten. Ook heeft hij vanaf het overlijden de huur zelf betaald. Hiertegenover heeft verhuurder erop gewezen dat eiser in het verleden al meerdere keren voor enkele jaren bij zijn vader op dit adres heeft gewoond en dat hij telkens weer is weggegaan. Het is bovendien de vraag of hij er wel woont, gelet op de bevindingen van een huisbezoek dat door verhuurder is uitgevoerd, waarbij anderen dan eiser of zijn vader in de woning zijn aangetroffen. Dat het niet de bedoeling was dat eiser bij zijn vader zou blijven wonen blijkt volgens verhuurder verder uit het voortdurend zoeken van eiser naar een andere huurwoning. In de periode van 22 november 2022 tot en met 21 april 2024 heeft hij op liefst 70 woningen gereageerd. Tot slot wijst verhuurder op de verplichte afwijzingsgronden van artikel 7:268 lid 3 BW. Een daarvan is het ontbreken van voldoende financiële draagkracht. Dat is hier aan de hand, gelet op de huurachterstand van € 2.164, wat neerkomt op een achterstand van bijna vier huurtermijnen. De rechtbank wijst de huurvoortzetting af met namen gezien het vele reageren op mogelijke huurwoningen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:6466

Zaaknummer: 11767194 CV EXPL 25-8864

Rechters: B.T. Beuving

Wetsartikelen: